

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 K 024956 15 Kž 8
Brčko, 30.05.2016. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Maide Kovačević, kao članova vijeća, uz učestvovanje Ljiljane Lukić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih A.O. zv. „M.“, zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije i krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. istog zakona i M.T. zv. „S.“, zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbama Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, branioca optuženog A.O., B.P., advokata iz Brčkog, branioca optuženog M.T., T.G., advokata iz B. i žalbi optuženog M.T. podnesenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 024956 11 K od 17.04.2015. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 30.05.2016. godine u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Sadike Fatić, optuženih i njihovih branilaca, donio je

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, branilaca optuženih A.O. i M.T. i optuženog M.T. i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 024956 11 K od 17.04.2015. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 024956 11 K od 17.04.2015. godine, optuženi A.O. oglašen je krivim da je u vrijeme i na način opisan pod tačkama 1. i 2. osuđujućeg dijela izreke pobijane presude počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, za koje ga je sud, primjenom članova 5., 33., 38., 41., 42. stav 1. tačka 2) i 43. stav 1. tačka 1) istog zakona, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine. Optuženi M.T. oglašen je krivim da je u vrijeme i na način opisan u osuđujućem dijelu odluke počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, pa ga je sud zbog navedenog krivičnog djela, a uz primjenu članova 5., 33., 38., 41., 42. stav 1. tačka 1) i 43. stav 1. tačka 1) istog zakona osudio na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine.

Istom presudom optuženog A.O. na osnovu člana 284. stav 1. tačka 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud je oslobodio od optužbe da je u vrijeme i na način opisan pod tačkom I od 1. do 4. i radnjama opisanim pod tačkom II od 3. do 8. počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ i radnjama opisanim pod tačkom II tačka 1. i 2. počinio krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Optuženog M.T. na osnovu člana 284. stav 1. tačka 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud je oslobodio od optužbe da je radnjama opisanim, u vrijeme i na način, pod tačkom III tačke 1. i 2. počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ

Na osnovu člana 188. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 34/13 i 27/14), sud je optužene oslobodio obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka.

Na osnovu člana 198. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud je oštećene R.M., M.A.1, R.J., V.Š., E.T., B.H., M.K., Lj.S., J.I., A.A., I.S., A.1 i A.2 S., Š.H., F.K., M.P., A.R., S.D., S.P.2 i M.H. sa imovinskopравnim zahtjevom uputio na parnični postupak.

Ž A L B E

Protiv navedene presude žalbu su podnijeli Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, branilac optuženog A.O., advokat B.P., branilac optuženog M.T., advokat T.G. i optuženi M.T..

Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) žalbu je podnijelo zbog:

- bitnih povreda odredaba krivičnog postupka (član 297. stav 1. tačka k) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta BiH),
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (član 299. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta BiH) i
- odluke o krivičnopravnoj sankciji i odluke o troškovima krivičnog postupka (član 300. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta BiH).

Na kraju žalbe tužilac je predložila da ovaj sud uvaži žalbu kao osnovanu i ukine pobijanu presudu i predmet vrati na ponovno suđenje ili da održi glavni pretres i donese pravilnu i zakonitu presudu kojom će optužene oglasiti krivim za sve radnje za koje su optuženi i izreći im kaznu zatvora u granicama zakonom propisanih kazni.

Branilac optuženog A.O., advokat B.P. protiv prvostepene presude podnio je žalbu zbog:

- bitne povrede odredaba krivičnog postupka,
- povrede krivičnog zakona,
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i
- odluke o krivičnopravnoj sankciji.

Na kraju žalbe branilac je predložio da ovaj sud uvaži žalbu kao osnovanu i prvostepenu presudu u osuđujućem dijelu koji se odnosi na optuženog A.O. preinači na način da se optuženi oslobodi od optužbe da je počinio krivična djela koja mu se stavljaju na teret.

Branilac optuženog M.T., advokat T.G. protiv prvostepene presude podnio je žalbu zbog:

- bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine
- povrede krivičnog zakona iz člana 298. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i
- odluke o kazni iz člana 300. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Na kraju žalbe branilac je predložio da ovaj sud uvaži žalbu i preinači prvostepenu presudu tako što će optuženog osloboditi optužbe da je počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ ili da istu ukine i odredi održavanje pretresa.

Optuženi M.T. podnio je žalbu protiv prvostepene presude zbog:

- bitne povrede odredaba krivičnog postupka (član 297. stav 1. tačka d), i) i k) i stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta BiH),
- pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja (član 299. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta BiH) i
- povrede krivičnog zakona (član 298. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta BiH).

Optuženi je predložio da ovaj sud uvaži žalbu, ukine prvostepenu presudu i odredi održavanje pretresa ili da preinači pobijanu prvostepenu presudu, te ga oslobodi optužbe da je počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

ODGOVORI NA ŽALBE

Tužilac je podnijela odgovor na žalbe koje su podnijeli branioci optuženih i optuženi M.T. u odnosu na osuđujući dio presude. Tužilac smatra da su žalbe neosnovane i usmjerene na izbjegavanje krivične odgovornosti, pa je predložila da ovaj sud odbije žalbene navode branilaca optuženih, kao i optuženog M.T., kao neosnovane i istovremeno predložila da se uvaži žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i ukine pobijana presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i predmet vrati na ponovno suđenje ili da ovaj sud održi pretres i donese pravilnu i zakonitu presudu kojom će optužene oglasiti krivim za sve radnje za koje su optuženi i izreći im kaznu zatvora u granicama zakonom propisanih kazni.

Branilac optuženog A.O., advokat B.P. podnio je odgovor na žalbu tužioca u kojem smatra da su svi navodi izneseni u žalbi proizvoljni i bez utemeljenja, da pobijana presuda nije zahvaćena bitnim povredama odredaba krivičnog postupka na koje se ukazuje žalbom tužioca, kao i da je činjenično stanje u odnosu na oslobađajući dio presude pravilno

i potpuno utvrđeno. Branilac je predložio da se žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odbije kao neosnovana, a da se presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u oslobađajućem dijelu koji se odnosi na optuženog A.O. u cijelosti potvrdi.

U odgovoru na žalbu tužioca koju je podnio branilac optuženog M.T., advokat T.G., branilac je istakao da je žalba apsolutno neosnovana, jer nije tačno da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno. Na kraju odgovora branilac predlaže da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odbije kao neosnovanu žalbu tužioca na oslobađajući dio presude i zbog odluke o kazni i potvrdi prvostepenu presudu u oslobađajućem dijelu za optuženog M.T..

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 30.05.2016. godine, tužilac S.F. je izjavila da su u žalbi izneseni razlozi i osnovi zbog kojih se presuda pobija, te da u cijelosti ostaje kod žalbe i osnova navedenih u istoj, kao i prijedlogu istaknutom u žalbi.

Branilac B.P. je izjavio da je uložio žalbu na osuđujući dio presude, jer smatra da odluka suda u dijelu u kojem je optuženi oglašen krivim nije zakonita, budući da je prvostepeni sud propustio da izvrši pravilnu ocjenu dokaza, te se dalje osvrnuo na navode istaknute u žalbi. Branilac je predložio, kako nema dokaza da je optuženi počinio krivično djelo za koje se tereti, da ga ovaj sud oslobodi od optužbe.

Optuženi A.O. je izjavio da ostaje pri navodima koje je istakao njegov branilac, te da se ne smatra krivim ni za jednu tačku optužnice.

Branilac T.G. je izjavio da ostaje pri žalbi koju je podnio protiv prvostepene presude, na dio kojim je optuženi M.T. oglašen krivim. Branilac se detaljnije osvrnuo na navode koje je već istakao u žalbi, pa je predložio da ovaj sud uvaži njegovu žalbu i optuženog oslobodi od optužbe.

Optuženi M.T. je izjavio da ostaje pri žalbi koju je podnio.

Što se tiče podnesenih odgovora na žalbu, tužilac, branilac B.P. i branilac T.G. na javnoj sjednici izjavili su da u potpunosti ostaju pri odgovorima koje su istakli na podnesene žalbe.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u skladu sa članom 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u onom dijelu koji se pobija žalbama, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženih povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci iz sledećih razloga:

Žalbe tužioca, branilaca optuženih i optuženog M.T. su neosnovane.

ŽALBA TUŽIOCA

Neosnovano se žalbom tužioca prigovara da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane presude počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te

da je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje iz člana 299. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Isti stav ovog suda je i u pogledu žalbenog prigovora na odluku o krivičnopravnoj sankciji i o troškovima krivičnog postupka. Navedeni žalbeni prigovori nisu praćeni uvjerljivom argumentacijom, kojom se osnovano ukazuje na navedene propuste prvostepenog suda koji bi ozbiljno doveli u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane odluke. Odlukom i obrazloženjem iste prvostepeni sud nije ostavio prostora za prigovore koje tužilac iznosi u žalbi.

Prilikom donošenja odluke, u dijelu kojim je optužene O. i T. oslobodio od optužbe, prvostepeni sud je odlučio na osnovu člana 284. stav 1. tačka 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako je to i navedeno u izreci oslobađajućeg dijela presude, a u kom pogledu se žalbom tužioca prigovara. Međutim, kako iz izreke, tako i iz obrazloženja iste za oslobađajući dio očigledno da je osnov za oslobađanje bio član 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer nije dokazano da su optuženi poćinili radnje za koje su optuženi. Prilikom obrazlaganja svake tačke odluke za koje su optuženi oslobođeni od optužbe, prvostepeni sud je dao razloge zašto je odlučio na navedeni naćin, odnosno da nije dokazano da su optuženi poćinili radnju za koju se terete, odnosno da sud to ćini usled nedostatka dokaza, koji bi, na nesumnjiv naćin, potvrdili navode optužnice za taj oslobađajući dio. Nesporno iz izreke i obrazloženja oslobađajućeg dijela odluke proizilazi da je osnov za oslobađanje za radnje iz tog dijela optužnice ćlan 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a omaćkom je prvostepeni sud naveo da se radi o osnovu iz ćlana 284. stav 1. tačka 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer nije dokazano da su poćinili djelo za koje su optuženi, odnosno radnje za koje se terete. S tim u vezi, ne moće se tvrditi da je potpuno nejasno šta je osnov za oslobađanje optuženih, kako tužilac žalbom neargumentovano tvrdi. Obrazloženje pobijane odluke sadrži odgovor u pogledu svake tačke optužnice i razloge zašto je odlučeno kao u izreci odluke, tako da nema nikakvih nejasnoća, ni nedorećenosti koje bi omogućavale bilo kakvu zabunu ili nepoznanicu zašto su i na osnovu koje odredbe Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine optuženi oslobođeni od optužbe, za one tačke optužnice za koje je prvostepeni sud odlučio da ih oslobodi. U sućtini, radi se više o prigovoru principijelne nego pravne prirode, pa pošto je odlučeno na naćin kako je postupio prvostepeni sud, nema karakter povrede Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, prigovor tužioca nije mogao biti prihvaćen. Radi se, kao što je već navedeno, o očiglednoj omaćci prilikom pisanja, koja ne otvara nikakvu dilemu niti stvara zabludu zbog toga i po kom osnovu su oslobođeni za navedene tačke optužnice u izreci presude.

Izreka pobijane presude ne sadrži nejasnoća i nije nerazumljiva, jer je osnov za oslobađajući dio presude, za svaku taćku oslobađajućeg dijela naveden. Kako osnov za oslobađanje u potpunosti prati obrazloženje, nema nejasnoća u pogledu toga po kom osnovu su optuženi O. i optuženi T. oslobođeni od optužbe. Za svaku taćku za koju su optuženi oslobođeni, pravilno je navedena zakonska odredba na osnovu koje se to ćini, a potom adekvatno obrazloženje koje opravdava odluku suda da optužene oslobodi od optužbe za navedene radnje, primjenom ćlana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer nije dokazano da su poćinili navedena djela, odnosno taćke 3. istog ćlana i stava Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako je to prvostepeni sud naveo u izreci, kojoj omaćci tehnićeke prirode se žalbom tužioca ųeli dati znaćaj bitne povrede Zakona o krivičnom postupku

Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Kao što se može vidjeti iz izreke odluke, a i iz obrazloženja iste, osnov za oslobađajući dio presude za svaku tačku optužnice i za optuženog O. i optuženog T. je bio da nije dokazano da su to djelo i počinili, a ne da radnje za koje se terete nisu po zakonu krivično djelo. Prema tome, nema zabune u pogledu osnova po kojem su oslobođeni za navedene tačke optužnice na način opisan u izreci presude, a sa tim ni mogućnosti zamjene osnova za član 284. stav 1. tačka a. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako tužilac u žalbi prigovara.

U obrazloženju odluke pod tačkom 69 prvostepeni sud navodi da tužilac nije dokazao da je optuženi O. vršio protivzakonito prisiljavanje civila na obavljanje prinudnih radova. U daljem kontekstu tačke 69 obrazloženja se navodi da je civile iz Bijeljine mogao da angažuje samo Odsjek Ministarstva odbrane iz Bijeljine, te da optuženi O. sa angažovanjem lica iz Janje nema nikakve veze. Upravo je smisao navedenog obrazloženja da nije dokazano da je optuženi počinio ono za šta se tereti. Međutim, tužilac iz dijela obrazloženja tačke 69, iz konteksta iste, izvlači dio rečenice i daje sasvim drugi smisao, koji čitanjem drugog paragrafa ne ostavlja prostora za dilemu po kom osnovu je optuženi O. oslobođen za tu tačku optužnice. Kao posledica takvog pristupa analizi obrazloženja odluke je pogrešan zaključak tužioca da je O. oslobođen za tu tačku optužbe iz razloga što radnje, koje mu se stavljaju na teret, ne sadrže elemente krivičnog djela Ratni zločin. Takav način sagledavanja obrazloženja, izdvajanjem iz konteksta određenih dijelova i parcijalno tumačenje obrazloženja, nije, po ocjeni ovog suda, pravilan i vodi ka pogrešnom zaključku do kojeg je došao i tužilac u žalbi. Obrazloženje određene tačke ili dijela odluke se mora sagledati u cjelini, a ne selektivno, pa tek onda dovoditi u vezu sa odredbama Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, po kojem je optuženi oslobođen za određenu radnju za koju se teretio. Površan i parcijalan pristup analizi obrazloženja uvijek rezultira pogrešnom zaključku u pogledu pravilne primjene Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, mišljenje je ovog suda.

Što se tiče oslobađajućeg dijela odluke u odnosu na oštećenog M.A.1, vijeće, kako se pod tačkom 82 obrazloženja navodi, nije moglo doći do zaključka da je optuženi počinio djelo na način opisan u optužnici. Provedeni dokazi, na te okolnosti, nisu potvrdili navode optužnice, što znači da nije dokazano da je iste preduzeo optuženi, pa je po tom osnovu oslobođen od optužbe za tu radnju. Dalje, prvostepeni sud pod tačkom 83 obrazloženja, u kom pogledu se žalbom neosnovano prigovara, pored toga što nije dokazano da je optuženi počinio te radnje, daje se i obrazloženje da je radnja, opisana, trajala veoma kratko, pa je upitno postojanje elemenata krivičnog djela, čak i da je dokazano da je optuženi navedene radnje i preduzeo. Međutim, prvostepeni sud detaljno razrađuje cijelu situaciju, pa onda zaključuje da se nije moglo nesumnjivo utvrditi da je O. preduzeo radnje zabranjene Međunarodnim humanitarnim pravom, pa je pravilno primijenio načelo „*in dubio pro reo*“ i član 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optuženog O. oslobodio od optužbe za navedene radnje. Prema tome, nema dileme u pogledu toga zašto je optuženi za tu radnju oslobođen i po kom osnovu. Tužilac neuvjerljivo pokušava otvoriti mogućnost primjene člana 284. stav 1. tačka a. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao osnov za oslobađanje od optužbe. U tom dijelu obrazloženja prvostepeni sud je konkretan da nije dokazano da je optuženi O. preduzeo navedene radnje prema oštećenom M.A.1. Oslobađajući dio odluke za radnje iz tačke I, pod tačkom 2. izreke je jasan kao i pravni osnov za oslobađanje optuženog od tih radnji nad oštećenim M.A.1, jer obrazloženje u tom pravcu ne ostavlja prostora za bilo kakve dileme i nejasnoće u pogledu toga zašto je i na osnovu kojeg stava

člana 284. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine O. oslobođen optužbe za navedenu radnju. obrazloženje, u tom pravcu, a navedeno pod tačkama 81, 82 i 83 odluke u potpunosti isključuje prigovor tužioca na te okolnosti.

Kada je u pitanju radnja izvršenja krivičnog djela u odnosu na oštećenog V.Š., prvostepeni sud daje obrazloženje u tačkama od 86 do 91. Pod tačkom 89 obrazloženja, u kom pogledu tužilac prigovara, između ostalog, se navodi da prvostepeno vijeće, na osnovu provedenih dokaza, nije moglo da se uvjeri da je optuženi O. preduzeo radnje izvršenja krivičnog djela u odnosu na V.Š., na način opisan u optužnici, imajući u vidu protivrječnost dokaza, te da niko nije vidio da je optuženi stavljao pištolj u usta Š., kako se optužnicom tvrdi. Prema tome, radi se o osnovu za oslobađanje iz člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer nije dokazano da je optuženi počinio navedene radnje, a uz adekvatnu i pravilnu primjenu načela „*in dubio pro reo*“, o čemu prvostepeni sud govori u tački 91 obrazloženja. Nadalje, u tački 89 obrazloženja prvostepeni sud obrazlaže da nema, pored svega, ni dokaza o ozbiljnosti preduzete radnje koja bi se podvela pod obilježje navedenog krivičnog djela. Međutim, prvostepeni sud na to ukazuje u cilju nedokazanosti same radnje, a ne iz razloga nepostojanja obilježja djela i uslova za primjenu člana 284. stav 1. tačka a. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, da djelo za koje se optuženi optužuje nije krivično djelo, kako tužilac, po ocjeni ovog vijeća, pogrešno zaključuje. Sve što je navedeno u obrazloženju odluke u pogledu radnji u odnosu na oštećenog V.Š., a opisano pod tačkama od 86 do 91, treba ukupno sagledati, a ne parcijalno i iz konteksta izdvajati dio obrazloženja i davati mu sasvim drugi smisao i nepravilno tretirati kao bitnu povredu postupka, što se od strane tužioca u žalbi čini na više mjesta. Tužilac analizira samo dio rečenice iz tačke 89 obrazloženja i daje sasvim drugi smisao, te zaključuje da se taj dio rečenice, odnosno to obrazloženje može podvesti pod sadržaj odredbe člana 284. stav 1. tačka a. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao osnova za oslobađanje od optužbe.

Nadalje, kada je u pitanju radnja izvršenja krivičnog djela u odnosu na oštećenog R.J. i dio obrazloženja iz tačke 85, tužilac parcijalno i nesistematski tumači i pogrešno zaključuje da bi u konkretnoj situaciji to mogao biti osnov za primjenu člana 284. stav 1. tačka a. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Međutim, tužilac istrajava u selektivnom, parcijalnom i nesistematskom pristupu analizi obrazloženja, što neizostavno upućuje na pogrešan zaključak u pogledu primjene osnova za oslobađanje od optužbe iz člana 284. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. U tački 85 na strani 44 obrazloženja odluke, prvostepeni sud navodi da se nije moglo utvrditi, na osnovu provedenih dokaza, da je optuženi O. počinio krivično djelo prema R.J. na način opisan u optužnici. Iz obrazloženja na te okolnosti, proizilazi da nije dokazano da je optuženi preduzeo navedene radnje prema oštećenom R.J., pa je osnov za oslobađanje od tog dijela optužnice utemeljen na članu 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (greškom prvostepenog suda upisana tačka 3. o čemu je već bilo govora), a ne člana 284. stav 1. tačka a. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako se pogrešno žalbom ukazuje i pogrešno zaključuje da je izreka presude protivrječna sama sebi i razlozima presude.

U pogledu radnji izvršenja prema oštećenom V.Š. prvostepeni sud je kako je u obrazloženju pod tačkom 89 navedeno, nije mogao utvrditi na osnovu provedenih dokaza

da je optuženi O. preduzeo radnje izvršenja krivičnog djela prema oštećenom Š., na način kako se optužnicom tvrdi, pa je pravilno kao osnov za oslobađanje od te tačke optužnice primijenio član 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer nije dokazano da je počinio krivično djelo, odnosno radnje za koje se tereti. U pogledu navedenog prvostepeni sud dalje obrazlaže pod tačkom 91 obrazloženja, što prigovor tužioca u tom pravcu čini potpuno neosnovanim i paušalnim. Uostalom i navedeno u pogledu radnji izvršenja na štetu svjedoka V.Š. bilo je već govora, pa pošto se tužilac ponovo u žalbi dotakao ovog dijela odluke i ovaj sud je u cilju potpunijeg razjašnjenja i odgovora na svaki žalbeni prigovor ponovo podsjetio na rečeno na okolnosti u vezi slučaja oštećenog V.Š..

Kao što proizilazi iz izreke pobijane odluke i obrazloženja iste, prvostepeni sud je optuženog O. oslobodio za radnje izvršenja krivičnog djela koji mu se stavlja na teret u odnosu na oštećenog Š.H., opisano pod tačkom II – tačka 6 oslobađajućeg dijela odluke, a o čemu prvostepeni sud govori u tačkama 127 do 130 obrazloženja, gdje su navedeni valjani razlozi za takvu odluku suda. U tački 130 obrazloženja navedeni su razlozi zašto sud nije poklonio vjeru iskazu svjedoka Š.H., jer je presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 005425 10 K od 28.05.2010. godine, optuženi P.R. pod tačkom 9 te presude oglašen krivim da je opisane povrede nanio Š.H.. Ovaj sud, kao što je to zaključio i prvostepeni sud, smatra da nije dokazano da je te radnje opisane u optužnici prema oštećenom H. preduzeo optuženi O., pa ga je kod takvog činjeničnog utvrđenja, na osnovu člana 284. stav 1. tačka 3., odnosno tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je te radnje nanošenja povreda prema oštećenom H. i preduzeo. Navedeni stav prvostepenog suda rezultat je pravilnog činjeničnog utvrđenja do kojeg je došao nakon provedenih dokaza na te okolnosti, subjektivne i materijalne prirode, na čiju relevantnost i pouzdanost je ukazao pod gore navedenim tačkama obrazloženja odluke. Kao što prvostepeni sud obrazlaže, optuženi O. je, za tačku optužnice u odnosu na oštećenog Š.H., oslobođen primjenom člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer nisu dokazane radnje izvršenja od strane optuženog i o tome su dati valjani i uvjerljivi razlozi. Obrazloženje koje je dao prvostepeni sud na te okolnosti, ne može se podvesti pod član 284. stav 1. tačka b. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao osnova za oslobađanje od optužbe u situacijama postojanja okolnosti koje isključuju krivičnu odgovornost optuženog. Tužilac žalbom u tom pravcu prigovara, a ne navodi koje su to okolnosti čijom bi primjenom eventualno optuženi mogao biti oslobođen pod tom osnovu, pa da bi se onda u takvoj situaciji moglo govoriti o pogrešnoj primjeni Zakona o krivičnom postupku od strane prvostepenog suda i posledici u vidu nepravilne i nezakonite odluke. Ovaj sud smatra da prvostepeni sud nije počinio bitne povrede odredaba Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iz člana 297. stav 1. tačka k., kako se žalbom neosnovano tvrdi, jer izreka presude nije nerazumljiva, ni protivrječna sama sebi i razlozima presude, na koji način se žalbom neuvjerljivo pokušava dovesti u pitanje pravilnost pobijane odluke, sa aspekta žalbenih navoda istaknutih na te okolnosti.

Tokom dokaznog postupka izvedeni su svi predloženi dokazi, kako od strane tužioca, tako i predloženi od strane optuženih i njihovih branilaca. Nakon što su izvedeni svi predloženi dokazi, prvostepeno vijeće je izvršilo slobodnu ocjenu dokaza u skladu sa članom 15. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, cijeneći sve dokaze pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima na način propisan odredbom člana 281.

stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Posle tako brižne, detaljne analize i ocjene dokaza, prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio sve pravno relevantne i odlučne činjenice, kako one koje terete optužene, tako i one koje im idu u prilog, u skladu sa članom 14. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa je optužene, kao što i proizilazi iz izreke pobijane presude, za neke radnje oglasio krivim, a za neke radnje oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da su počinili te radnje za koje su optuženi.

Činjenično stanje je potpuno utvrđeno u pogledu oštećenog I.S.1, a na osnovu izvedenih dokaza na okolnosti onoga što je doživio oštećeni S.1. Na osnovu provedenih dokaza došlo se do zaključka da nije, van razumne sumnje, dokazano da je optuženi prema oštećenom S. preduzeo radnje izvršenja krivičnog djela za koje se tereti. Tokom dokaznog postupka svjedok I.S.1 je bio krajnje nekooperativan, tako da je odbijao da svjedoči, pa je njegov iskaz od 04.02.2010. godine kao dokaz D-90 tužioca uložen i uvršten u dokazni materijal. Prvostepeni sud je ukratko ukazao na sadržaj iskaza navedenog svjedoka, ali njegovo svjedočenje nije potkrijepljeno kazivanjem drugih svjedoka saslušanih na te okolnosti. Svjedoci S.T., G.Z., a ni svjedok S.S.2 nisu mogli potvrditi navode iz izjave svjedoka I.S.1. Svjedok I.S.1 je svojim negativnim stavom tokom glavnog pretresa onemogućio da ga branioci i optuženi unakrsno ispitaju, a koje pravo im je zagarantovano kako Zakonom o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tako i Evropskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda. I tužioca je takođe onemogućio da u direktnom ispitivanju dođe do relevantnih informacija, što je dokaz učinilo manjkavim i nepouzdanim. Takođe, kada se uzme u obzir da ni naprijed pomenuti svjedoci, koji su takođe iz Šamca navedene prilike dovedeni u Brčko, nisu potvrdili navode optužnice koji se odnose na postupanje prema I.S.1, onda je prvostepeni sud pravilno postupio kada je na takvu situaciju i činjenično utvrđenje primijenio član 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optuženog O. za te radnje oslobodio od optužbe. Pored toga što iskaz svjedoka S.1 nije dobio potvrdu kroz iskaze gore navedenih i saslušanih svjedoka na te okolnosti, treba reći da je i protivrječan iskazima braće S. u vezi radnji preduzetih prema njima dvojici. Prvostepeni sud je u tačkama od 118 do 121 obrazloženja, dao valjane i uvjerljive razloge koji isključuju prigovor nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Iako se žalbom tužioca prigovara da činjenično stanje nije potpuno utvrđeno, žalbom se ne ukazuje na nove činjenice ni nove dokaze koji bi išli u prilog tvrdnji da je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno. Takođe, treba imati u vidu, a što je na početku ove odluke rečeno, da su izvedeni svi predloženi dokazi, tako da sud nije odbio da izvede ni jedan dokaz koji su stranke i branioci predložili, što je imalo značaja u postupku utvrđivanja svih relevantnih činjenica.

Prvostepeni sud na strani 38 presude, pod tačkom 69 konstatuje da su civilna lica iz Janje bila angažovana na utvrđivanju i uređenju borbenih položaja, odnosno obavljanju fortifikacijskih radova, o čemu je svjedočio i O.M.. Međutim, provedeni dokazi ne potvrđuju navode optužnice da ih je optuženi O. angažovao i prisiljavao da te poslove obavljaju, kako se optužnicom tvrdi, a žalbom na to činjenično utvrđenje prigovara. Navedena civilna lica su mobilisana od Odsjeka Ministarstva odbrane Bijeljina i upućena u Brčko da obavljaju, takozvane, fortifikacijske radove, koji podrazumijevaju i izvođenje zemljanih radova oko utvrđivanja borbenih položaja. Dužnost koju je optuženi O. obavljao u svojoj vojnoj jedinici istovremeno ne podrazumijeva krivičnu odgovornost zbog činjenice da su civili obavljali određene radove na utvrđivanju borbenih položaja, na koji način su njihovi životi bili ugroženi. Na navedene okolnosti, a o čemu se govori na strani 39 odluke

saslušani su svjedoci, ko im je davao uputstva, kako i koje radove će obavljati prilikom uređenja borbenih položaja. Kao lica koja su upućivala na to koji će se radovi oko utvrđivanja borbenih položaja izvoditi, spominju se A., Š. i neka četiri civila, koja lica su dovedena iz Janje vodila i govorila im šta će da rade od tih zemljanih radova. Navedeni civila iz Janje su upravo i angažovani preko Ministarstva odbrane iz Bijeljine za obavljanje navedenih fortifikacijskih i drugih radova, pa se ta činjenica ne može dovoditi u vezu i stavljati na teret optuženom O., kako je pravilno utvrdio i prvostepeni sud i u pogledu toga dao adekvatne razloge.

U žalbi tužioca se na strani trećoj, predzadnji pasus, konstatuje da optuženi O. nije zahtijevao, ni naredio dovođenje civila na kopanje rovova, što je i po ocjeni ovog suda pravilno konstatovano. Ne može se prihvatiti tvrdnja tužioca da je optuženi to trebao da spriječi, budući da je i optuženi imao svoje pretpostavljene i to komandanta bataljona i njegovog zamjenika. Na ovom mjestu neophodno je ukazati i na protivrječnosti žalbe samoj sebi, a koja se po ocjeni ovog vijeća ogleda u navodima koji slijede.

Na strani trećoj žalbe, šesti pasus, prigovara se da je prvostepeni sud pogrešno zaključio da optuženi nije protivzakonito prisiljavao civile na obavljanje prinudnih poslova, a u prednjem pasusu žalbe se konstatuje da O. nije zahtijevao ni naredio dovođenje civila na kopanje rovova. Na takav način žalba zapada u izvjesnu protivrječnost, što je čini nekonzistentnom. Žalbom se pokušava ukazati da je optuženi O. počinio propuste sa aspekta komandne odgovornosti, jer se potencira da je u navedeno vrijeme bio pomoćnik komandanta za obavještajno-bezbjednosne poslove, pa kako je optuženi L.K., komandant bataljona u navedeno vrijeme, u međuvremenu umro, onda se očigledno eventualna odgovornost želi preusmjeriti na optuženog O., kao hijerarhijski niže rangiranog.

Žalbom se dalje potencira da je optuženi O. značajno učestvovao u nezakonitom dovođenju osoba nesrpske nacionalnosti na prisilan rad, pa se navodi da nije naredio njihovo dovođenje, ali je učestvovao u njihovom prisiljavanju na prinudan rad. Ako se sagledaju iskazi svjedoka, odnosno lica koja su iz Janje bila dovedena u Brčko, da se zaključiti na koji način su ta lica angažovana i dovedena u Brčko na borbene linije da uređuju iste. Do njihovog dolaska u Brčko optuženi O. se ne spominje, nego je njihovo angažovanje išlo preko Ministarstva odbrane iz Bijeljine, pa ovaj sud ne vidi nikakvu vezu između angažovanja i dovođenja navedenih civila na uređenje borbenih položaja sa optuženim O., a o čemu je i prvostepeni sud, u dovoljnoj mjeri, i na adekvatan način, rekao u odluci. Nesporna je činjenica da su životi tih civilnih lica bili ugroženi, jer su svaki dan radili na borbenoj liniji razdvajanja, međutim, ta činjenica se ne može dovesti u vezu, ni pripisati optuženom O. i stavljati mu se na teret.

Činjenično utvrđenje u odnosu na oštećenog K.C. pravilno je i potpuno utvrđeno, po mišljenju ovog vijeća. Provedeni dokazi na okolnosti događaja koji se tiču oštećenog svjedoka K.C. su pravilno cijenjeni od strane prvostepenog suda i mogli poslužiti kao osnova, za donošenje odluke na način na koji je postupio i prvostepeni sud. Detaljne razloge za odluku u pogledu tog dijela optužnice prvostepeni sud je dao na stranama od 39 do 41, a pod tačkama od 72 do 76 odluke. Kao što se u obrazloženju navodi, iskaz svjedoka K.C. je pročitao na glavnom pretresu, a na osnovu člana 273. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog lošeg zdravstvenog stanja svjedoka, na koje okolnosti je saslušan i vještak medicinske struke psihijatar P.G.. Vještak G. je utvrdio da je svjedok K.C. procesno nesposoban, a da je bio procesno nesposoban i prilikom davanja svog iskaza od 21.05.2011. godine, a koji je pročitao tokom dokaznog postupka. Imajući u

vidu tu činjenicu odbrana, a ni optuženi, nisu mogli unakrsno da ispituju svjedoka, što je iskaz učinilo manjkavim, tim prije, jer njegovo svjedočenje nije potvrđeno drugim pouzdanim dokazima. Na ovom mjestu treba podsjetiti da se na pročitanoj iskazu svjedoka ne može zasnovati sudska odluka, ako isti nije potvrđen drugim relevantnim dokazima, o čemu je i prvostepeni sud govorio u odluci i dao osvrt na prava optuženog garantovana Evropskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda i to naročito član 6. stav 1. tačka d. Konvencije, pravo optuženog da ispita svjedoka optužbe.

Iskaz svjedoka K.M., koji je saslušan na okolnosti događaja u vezi K.C., prvostepeni sud je cijenio subjektivnim i neiskrenim, pa ga kao takvog nije ni prihvatio. Svojim svjedočenjem i komentarima prilikom svjedočenja, svjedok M. je dao povoda da prvostepeni sud s razlogom dovede u pitanje njegovu objektivnost, a što i ovaj sud zaključuje nakon analize iskaza svjedoka K.M., za koji se ne može reći da je bio objektivan. Međutim, kada je u pitanju kredibilitet navedenog svjedoka, da se primijetiti da ni zastupnik optužnice nije u potpunosti prihvatila svjedočenje K.M., budući da je izmijenjenom optužnicom redukovala one radnje u pogledu kojih je K.M. kao oštećeno lice. Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primijenio odredbu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optuženog O. za ove radnje, u vezi oštećenog K.C., oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je te radnje i počinio.

Ni za ovaj sud nije sporno da je svjedok M.A.1 u relevantnom periodu bio doveden iz Janje u Brčko i bio angažovan na obavljanju određenih radova oko uređenja borbenih položaja i tada imao određene probleme i krajnje neugodne situacije, koje su mu ostale u lošem sjećanju, što je sasvim logično i objektivno prihvatljivo. Iskaz navedenog svjedoka je pročitao tokom glavnog pretresa na osnovu člana 273. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koji predviđa takvu mogućnost pod određenim okolnostima, a o kojima i prvostepeni sud govori u pobijanoj odluci. Međutim, navedeni dokazi nisu kvalitativno mogli biti valjana osnova da se, van razumne sumnje, utvrdi da je te radnje prema M.A.1 preduzeo optuženi O. u vrijeme i na način opisan u optužnici. Kod takvog stanja činjeničnog utvrđenja, prvostepeni sud je pravilno primijenio načelo „*in dubio pro reo*“ i član 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optuženog oslobodio od optužbe za navedene radnje, jer nije dokazano da je iste preduzeo prema M.A.1. Iskaz svjedoka M. A.1, koji je, kao što je već rečeno, pročitao na glavnom pretresu, nije sa sigurnošću potvrđen kroz iskaze svjedoka R.M., V.Š., E.M. i P.A..

Naime, ostalo je i za oštećenog M.A.1 nepoznato ko je taj vojnik koji mu je prijetio pištoljem. Ta činjenica nije sa sigurnošću razjašnjena ni saslušanjem navedenih svjedoka, jer se spominju i „M.“ i „S.“. Takođe i razlike u iskazima navedenih svjedoka u odnosu na to šta je ko vidio vezano za kritičnu situaciju, nisu bili valjana osnova za zaključak da se sa sigurnošću radi o optuženom O., te da je isti počinio navedene radnje na način opisan u optužnici. Treba imati u vidu da je sve činjenice, kako one koje terete optuženog, tako i one koje mu idu u prilog, potrebno sa sigurnošću utvrditi, da bi se na osnovu istih moglo doći do valjanog činjeničnog utvrđenja. Ako to pak nije moguće, kao u konkretnoj situaciji, ista se rješava primjenom načela „*in dubio pro reo*“ iz člana 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tako da se situacija rješava na način koji je povoljniji za optuženog, kako je postupio i prvostepeni sud i o svemu tome dao valjane i logički prihvatljive razloge. I ovo vijeće je svjesno nezavidne situacije u kojoj

su se našli navedeni svjedoci, o čemu tužilac govori u žalbi na strani petoj iste, da su im životi bili ugroženi, u ambijentu straha i neizvjesnosti, u različitim pozicijama na borbenim linijama, pa je i to sve svakako uticalo da njihova zapažanja budu redukovana nizom tih okolnosti u kojima su se našli i nepovoljnim životnim okolnostima u kojima su se našli, svakako ne svojom krivicom. Navedena situacija u kojoj se zatekao M.A.1 je vremenski trajala kratko, ali je očigledno na istog ostavila posledice, međutim, sve je to bilo neophodno sa sigurnošću utvrditi i dovesti u vezu sa ponašanjem optuženog O.. Provedeni dokazi na te okolnosti nisu potvrdili da je radnju izvršenja navedenog krivičnog djela, opisanu u izreci odluke, preduzeo optuženi O..

Provedeni dokazi tokom glavnog pretresa, na okolnosti zlostavljanja R.J., nisu u dovoljnoj mjeri potvrdili navode iz optužnice, da je optuženi O. i u vrijeme i na način opisan u izreci odluke zadao udarce R.J.. Na ove okolnosti saslušani R.J. je izjavio da ga je optuženi O. udario na navedeni način i da to mogu potvrditi određeni svjedoci. Na te okolnosti je saslušan svjedok M.K.1, kako i tužilac u žalbi navodi, ali svjedok nije potvrdio da se događaj desio kako je to opisao R.J.. Svjedok K.1 je potvrdio da je J. udaren jednom šamarom, te ne spominje da se događaj desio na način opisan u optužnici. Drugi svjedoci nisu mogli potvrditi navedeni događaj, jer na te okolnosti više niko nije ni saslušan, mada je svjedok J. istakao da je bilo svjedoka koji to mogu da potvrde. Budući da su iskazi navedena dva svjedoka protivrječna u pogledu bitne činjenice, odnosno da li je udaren na način opisan u optužnici, prvostepeni sud nije našao sa sigurnošću dokazanim da je optuženi O. počinio navedeno djelo u odnosu na R.J.. U takvoj situaciji, kao i u drugim identičnim situacijama kod navedenog stanja utvrđenih činjenica, nalagalo je primjenu načela „*in dubio pro reo*“. Činjenice koje terete optuženog potrebno je utvrditi sa najvišim stepenom vjerovatnoće tako da ne ostavljaju prostora za drugačiji zaključak u pogledu krivice optuženog. U suprotnom se mora riješiti na način kako nalaže pravilo iz člana 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, načelo „*in dubio pro reo*“, kako je s razlogom postupio i prvostepeni sud. Ne radi se o pogrešnom zaključku prvostepenog suda, kako se žalbom tužioca tvrdi, nego o nedovoljnoj dokazanosti protivpravnog postupanja optuženog, o čemu je prvostepeni sud dao prihvatljive razloge na stranama 43 i 44 odluke, pod tačkama 84 i 85.

Žalbom tužioca, se nadalje, prigovara da je prvostepeni sud pogrešno zaključio da se nije moglo zaključiti da je optuženi O. preduzeo radnje izvršenja krivičnog djela prema V.Š.. Međutim, kada se izvrši analiza iskaza svjedoka V.Š., te P.A., S.H.1 i H.G., ne može se sa sigurnošću utvrditi da se navedeni događaj u vezi V.Š. desio kako tužilac tvrdi i u optužnici opisuje. Svaka relevantna činjenica iz činjeničnog opisa optužnice mora biti utvrđena na način i u mjeri da bude nesporna. Ni jedan svjedok nije potvrdio da je vidio da optuženi O. stavlja pištolj u usta V.Š., kao što se u optužnici navodi. Svjedok H.G. ispričao je da je O. imao namjeru da zaplaši Š., ali da mu nije prijetio da će ga ubiti, niti mu je pištolj prislonio na glavu. Imajući u vidu utvrđeno činjenično stanje koje je otvorilo dilemu u pogledu krivice optuženog, prvostepeni sud je navedenu dilemu riješio pravilnom primjenom načela „*in dubio pro reo*“ o čemu je na stranama 44 i 45 odluke u tačkama 90 i 91 dao razloge koji ukazuju na pravilnost takvog postupanja prvostepenog suda u situaciji navedenog činjeničnog utvrđenja.

Činjenično utvrđenje do kojeg je došao prvostepeni sud na okolnosti izvršenja krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. prezetog Krivičnog zakona SFRJ, u odnosu na oštećenog M.B.1, žalbenim prigovorom od strane

tužioca želi se osporiti i dovesti u pitanje pravilnost istog. Nespornim je učinjeno tokom dokaznog postupka da je M.B.1 zarobljen kao pripadnik Hrvatskog vijeća odbrane i da je imao status ratnog zarobljenika, kojem kao takvom pruža zaštitu III Ženevska konvencija o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine, te da je od posledica zlostavljanja preminuo u Ugljeviku.

Optuženi O. se tereti da je istog fizički zlostavljao sa više vojnih policajaca, nakon čega je B.1 prevezen u Ugljevik. Na te okolnosti pročitani su iskazi svjedoka E.H.1 od 12.09.2005. godine, budući da je svjedok u međuvremenu umro, te saslušani svjedoci M.A.-M., D.B., A.Š. i Z.B., te pročitana izjava Lj.S.. Nakon ocjene izvedenih dokaza prvostepeni sud je zaključio da nema valjanih dokaza da je optuženi O. počinio krivično djelo za koje se tereti, pa ga je primjenom člana 284. stav 1. tačka c., odnosno tačka 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako prvostepeni sud navodi, oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je počinio navedeno djelo. I ovaj sud smatra da provedeni dokazi ne potvrđuju navode iz optužnice, da je optuženi O. na opisan način zlostavljao ratnog zarobljenika M.B.1. Iz pročitanih iskaza svjedoka E.H.1, proizilazi da je isti bio zatvoren sa M.B.1, te da je M.1 bio tučen, a što mu je M.1 potvrdio, ali mu pri tome nije rekao ko ga je tukao. Međutim, svjedok H.1 pretpostavlja da je M.1 tukao optuženi O.. Svjedoci A.Š. i Z.B. nisu mogli potvrditi ko je tukao M.1, s tim što oni optuženog O. i ne spominju. Svjedoci Š. i B. su M.1 upoznali tek u Ugljeviku. Jedino E.H.1 dovodi u vezu optuženog sa radnjama izvršenja navedenog krivičnog djela, a o čemu je prvostepeni sud, kao i o validnosti i dokaznoj snazi dokaza provedenog na navedeni način govori na strani 48 odluke i u tom pravcu daje adekvatne razloge kojima se rukovodio i na čemu je zasnovao svoje uvjerenje da za te radnje nije dokazano da je optuženi O. preduzeo. Cijeneći razloge koje je prvostepeni sud dao na okolnosti događaja u vezi M.B.1, onda se ne može prihvatiti kao osnovan prigovor tužioca da je sud pogrešno zaključio da nije dokazano da je optuženi O. počinio krivično djelo u odnosu na M.B.1.

Nije tužilac u pravu kada žalbom tvrdi da je proizvoljan i nejasan zaključak prvostepenog suda, da nije dokazano da je optuženi O. izvršio krivično djelo u odnosu na oštećenog ratnog zarobljenika I.I.. Ovaj sud smatra da je prvostepeni sud na osnovu provedenih dokaza i ocjene istih izveo pravilan zaključak, da se nije bez sumnje mogao uvjeriti da je optuženi O. vršio protivpravne radnje opisane u optužnici prema I.I.. U takvoj situaciji primijenio je pravilno načelo „*in dubio pro reo*“ i na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine optuženog oslobodio od optužbe. Na osnovu provedenih dokaza, na te okolnosti nije se mogla sa sigurnošću utvrditi krivica optuženog O., a o čemu je prvostepeni sud dao razloge na strani 53 i 54 pod tačkom 109 odluke. Iskazi svjedoka E.H.2 i F.Č. nisu potvrdili navode optužnice da je optuženi O. u navedenom periodu fizički zlostavljao i premlaćivao I..

Svjedoci J.I. i J.M. nisu imali pouzdanih informacija šta se dešavalo sa Ivakovićem nakon zarobljavanja, a nisu ni saslušavani na te okolnosti, tako da njihovi iskazi nisu ni mogli biti od značaja u postupku utvrđivanja stvarne istine u vezi I.. Svjedok E.H.2, koji je bio zatvoren u istoj prostoriji sa I., između ostalog je potvrdio da je I. udarao P.R. sa nepoznatim vojnicima, koji su i njega, misleći na sebe, zlostavljali. Svjedok H.2 je takođe izjavio, kao što je rečeno, da je O. dolazio sa P., ali svjedok H.2 nije izjavio da je O. sa P. učestvovao u premlaćivanju I.I., kako se žalbom navodi. H. je bio izričit da su I., kao i njega, premlaćivali P. kao i njemu nepoznati vojnici. Takođe je izjavio da nije znao nikoga više osim P., od tih što su njega i I. maltretirali i tukli.

Fa.Č. je izjavio da su I. tukli i maltretirali P. i „M.“ i da su ga pretežno izvodili u drugu prostoriju. Međutim, analizom iskaza svjedoka Č. i dovodeći isti u vezu sa iskazom svjedoka H.2, daju se primijetiti određene protivrječnosti i nelogičnosti, koje su pouzdanost svjedoka Č. doveli u pitanje, a u pogledu čega je prvostepeni sud dao valjane razloge u tačkama 105 i 106, na strani 52 i 52 odluke. Č. je, nakon što je razmijenjen, davao izjavu 1995. godine istražnim organima u Tuzli, ali u svom iskazu nije uopšte spominjao „M.“, ni da je I. bio zlostavljan, a u iskazu je spominjao manje značajne stvari, nego što je, na primjer, smrt jednog čovjeka. Svjedok Č. tokom glavnog pretresa nije uopšte mogao da se sjeti kako je optuženi „M.“ izgledao, ni da ga opiše. Č. je tvrdio da je „M.“ tukao i I. i E.2, mada E.2 tvrdi da je I. tukao P., a ne „M.“. E.H.2 takođe ne spominje da je njega lično optuženi „M.“ tukao. Navedene manjkavosti iskaza F.Č., o kojima je prvostepeni sud vodio računa i na iste argumentovano ukazao, su valjani razlozi zbog čega svjedočenje navedenog svjedoka nije bilo pouzdano i nije mu se moglo pokloniti povjerenje. Kod takvog činjenog stanja i pouzdanosti činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je pravilno postupio i zaključio da nije dokazano da je optuženi O. preduzeo navedene radnje prema I.I.. Što se tiče dokaza koji su izvedeni na prijedlog odbrane, a na okolnosti slučaja I.I., ovaj sud ne smatra neophodnim da se bavi istim u situaciji kada dokazi tužioca nisu potvrdili navode optužnice i van razumne sumnje dokazali da je optuženi preduzeo navedene radnje prema optuženom I.I..

Neosnovano se prigovara da je prvostepeni sud postupio suprotno članu 14. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (jednakost u postupanju i pravedno suđenje) na način da je uskratilo tužiocu da mu se dostave zapisnici o saslušanju svjedoka od strane branioca optuženog O.. Branilac P., a što je izjavio, nije uzimao izjave i sačinjavao zapisnik o saslušanju svjedoka u skladu sa Zakonom o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nego se radi o zabilješkama internog i neformalnog karaktera koje je u rukopisu sačinjavao prilikom razgovora sa svjedocima odbrane. Na takav način tužiocu nije uskraćeno pravo da unakrsno ispita svjedoka, a navedene zabilješke u rukopisu nisu ni korištene kao materijalni dokaz, pa se ne može ni govoriti o povredi prava na pravično suđenje i povrede prava iz člana 14. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, niti je dovedena u pitanje jednakost stranaka u postupanju, na način kako se to žalbom tužioca pokušava prikazati.

Kada su u pitanju radnje optuženog za koje se tereti u odnosu na oštećenog A.A., za koje ga je prvostepeni sud oslobodio od optužbe, ne može se kao argumentovan prihvatiti prigovor tužioca da je prvostepeni sud izvršio pogrešnu procjenu i pogrešno zaključio da se nije mogla utvrditi odgovornost optuženog za tačku optužnice koja opisuje događaj u vezi A.A.. Budući da se radi o oskudnom dokaznom materijalu o događaju u vezi oštećenog A.A., prvostepeni sud je izvršio pažljivu i detaljnu analizu iskaza navedenog svjedoka, na način kako je opisano pod tačkom 113 odluke, a u cilju što pravilnijeg utvrđivanja svih relevantnih činjenica. Tako iz iskaza svjedoka proizilazi da je optuženi bio obučen u plavu uniformu, to jest plavu košulju i plave pantalone sa prugom na nogavicama, mada je sa sigurnošću utvrđeno da takvu uniformu optuženi O. nije nosio. Tvrdnja svjedoka u pogledu toga kako je optuženi bio odjeven, otvara mogućnost nesigurnosti i nepouzdanosti svjedoka u pogledu identiteta optuženog, kao jednog od lica koje ga je tuklo i zlostavljalo. Što se tiče prepoznavanja optuženog na način kako je oštećeni opisao, nije bilo u skladu sa odredbom člana 85. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, što je dokaz učinilo nezakonitim, kako je i prvostepeni sud utvrdio.

Prepoznavanje određenog lica će se izvršiti pomoću fotografije, ako to nije moguće na način kako propisuje član 85. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Optuženi O. je bio dostupan istražnim organima, te nije bilo smetnji da se izvrši njegovo prepoznavanje na način što će se optuženi, odnosno tada osumnjičeni, pokazati svjedoku sa drugim nepoznatim licima, pa da se sa sigurnošću utvrdi da li svjedok prepoznaje među tim licima eventualno lice koje ga je maltretiralo. Svjedok A.A. je u svom iskazu iznio svoja saznanja da je lice koje ga je tuklo, odnosno da se isto preziva K. i da ima nadimak „Z.“. Sve navedeno je prvostepenom sudu dalo valjanu osnovu da kod takvog stanja utvrđenja činjenica na istu primijeni odredbu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optuženog oslobodi za navedenu tačku optužnice koja se odnosi na događaj u vezi A.A., budući da nije dokazano da je navedene radnje i počinio.

Provedeni dokazi na okolnosti događaja u vezi oštećenog I.S.1 nisu kvalitativno potvrdili navode za koje se tereti optuženi O., odnosno nije dokazano da je fizički i psihički zlostavljao I.S.1. Svjedok I.S.1 nije svjedočio tokom dokaznog postupka iz razloga jer nije želio da se sjeća onoga što je preživio, insistirajući i moleći da se svjedočenjem ne vraća u taj period, te da ne može da svjedoči, a ne da neće, da bi rekao ipak da neće odgovarati na pitanja, jer ne želi da odgovara budući da se više i ne sjeća. Način na koji je svjedok iznio svoje razloge zbog kojih nije želio da svjedoči, teško bi promijenilo situaciju i da je svjedok novčano kažnjen zbog odbijanja svjedočenja, a što je tužilac predlagala. Ipak razlozi koje je svjedok naveo ne bi se mogli tretirati kao odbijanje da svjedoči bez opravdanih razloga u smislu člana 268. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, što bi otvorilo mogućnost primjene navedene odredbe i kažnjavanje svjedoka. Nije prvostepeni sud onemogućio tužioca da svjedoka suoči sa iskazom iz istrage, te ispita svjedoka u skladu sa članom 262. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako se u žalbi tužioca tvrdi. Svjedok S.1 je odbio svaku mogućnost da svjedoči pravdajući svoj takav stav lošim zdravstvenim stanjem, preživljenim traumama, kao i činjenicom da se više ne sjeća događaja i da ne bi nešto rekao kako nije bilo, budući da je od tih događaja prošlo više od dvadeset jedne godine.

Tužilac je tokom dokaznog postupka pokušavala da svjedoka suoči sa određenim pitanjima i odgovorima iz njegove izjave koju je dao 04.02.2010. godine, ali upravo zbog navedenih razloga ispitivanje svjedoka, na navedeni način, nije dovršeno, a ne iz razloga da sud nije dozvolio tužiocu da svjedoka suoči sa iskazom, kako se u žalbi navodi. Pročitani iskaz navedenog svjedoka koji je dao 04.02.2010. godine policijskim službenicima Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao ni dokazi na te okolnosti, nije bio dovoljno valjana dokazna građa da bi se mogla utvrditi krivica optuženog. Budući da optuženi i branioci nisu bili u mogućnosti da unakrsno ispituju svjedoka, navedeni dokaz je dodatno učinjen manjkavim. Svjedoci S.T., G.Z. i S.S.2 nisu potvrdili navode iz iskaza svjedoka I. S.1. Ni opis optuženog, koji je dao oštećeni, nije bio uvjerljiv, naročito u pogledu visine optuženog. Takođe i dio izjave S.1, da su braća S. primoravani na bludne radnje, nije potvrđen kroz iskaze braće S., koji su takođe pročitani tokom glavnog pretresa. O svemu tome prvostepeni sud je u obrazloženju odluke iznio valjanu argumentaciju koja ukazuje na pravilnost odluke da optuženog za radnje koje su mu se stavljale na teret u odnosu na oštećenog I.S.1 oslobodi od optužbe. Prema tome, ne radi se o nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, ni o preuranjenom i proizvoljnom zaključku prvostepenog suda, kako se žalbom tužioca neargumentovano tvrdi, nego o nedostatku pouzdanih i relevantnih

dokaza koji bi potvrdili navode optužnice da je svjedok S.1 bio fizički zlostavljan od strane optuženog O..

Žalbom tužioca se osporava i činjenično utvrđenje i zaključak prvostepenog suda da nije dokazano da je optuženi O. preduzimao protivpravne radnje prema braći A.1 i A.2 S.. U prilog navedenom prigovoru, tužilac ističe da su svjedoci S.T., G.Z., S.S.2 i I.S.1 potvrdili da je O. tukao braću S.. Međutim, iz iskaza navedenih svjedoka, na koje je prvostepeni sud ukazao na stranama 59 do 61 odluke, ne može se izvesti zaključak na koji, po ocjeni ovog suda, tužilac neargumentovano ukazuje. Svjedok Su.T. ne spominje uopšte optuženog, nego ističe da su braću S. zlostavljali neki R. i vozač T.. G.Z. je izjavio da je bio u takvom fizičkom stanju da nije mogao ništa da vidi ni čuje, jer je bio pretučen u Šamcu. Bio je sa manjom grupom smješten u jednu prostoriju, te nije odatle ni mogao vidjeti da li su braća S. tučena. Svjedok S.S.2 je istakao da on lično nije zlostavljan u kasarni, niti je vidio da je ko zlostavljan. U vezi optuženog O. je izjavio da im se „M.“ hvalio da je tukao braću S., ali da on to lično nije vidio. Ni svjedok I.S.1, čiji iskaz je pročitani, nije potvrdio da je vidio optuženog O. da tuče braću S.. Iskazi braće A.1 i A.2 S. pročitani su primjenom člana 273. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer se nije moglo obezbijediti njihovo prisustvo na glavnom pretresu, tako da odbrana, a ni optuženi nisu imali mogućnost da unakrsno ispituju braću S., što je svakako uticalo na dokaznu snagu pročitanih iskaza, tim prije, jer nisu potvrđeni ni iskazima svjedoka na koje se tužilac u žalbi poziva.

Svjedok A.S.1 u iskazu koji je dao policijskim službenicima Policije Brčko distrikta BiH 09.12.2005. godine, između ostalog, navodi da ga je tukao „M.“ koji je bio starosne dobi od 26 do 28 godina, a da je na glavi nosio crnu kapu sa kokardom. A.S.2 u iskazu od 05.05.2010. godine sastavljenom u Županijskom sudu u Zagrebu između ostalog je izjavio da je sa njima bio „M.“ kojem ne zna ni ime ni prezime, ali da je po rastu bio mali, ali po zlodjelu veliki. Na navedeni način optuženog O. nisu opisivali drugi svjedoci koji su saslušavani tokom glavnog pretresa. Nesporno je da optuženi O. nije nizak, odnosno mali, kako svjedok A.S.2 navodi, a niti ga je vidio ko da nosi kapu sa kokardom. Svi dokazi provedeni na okolnosti događaja u vezi premlaćivanja i zlostavljanja braće S., nisu potvrdili navode optužnice da je te radnje prema njima preduzimaoptuženi O.. Kod takvog činjeničnog stanja, prvostepeni sud je optuženog O. za te radnje na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je to djelo za koje je optužen počinio, a o takvom svom uvjerenju sud je dao valjane argumente, koje i ovaj sud prihvata. S tim u vezi, ne radi se o pogrešnom zaključku prvostepenog suda, kako se žalbom neosnovano prigovara, nego o nedostatku pouzdanih i relevantnih dokaza, što je inače pratilo navedeni postupak, iako je saslušan veliki broj svjedoka.

U pogledu oslobađajućeg dijela odluke, kojom je optuženi O. oslobođen da je fizički zlostavljao Š.H. prvostepeni sud je dao uvjerljive i valjane razloge koji nisu ostavili prostora, ni dali osnova za argumentovan žalbeni prigovor i tvrdnju tužioca da se radi o proizvoljnom i pogrešnom zaključku prvostepenog suda, da nije dokazano da je navedene radnje preduzeo optuženi O.. Svjedoci saslušani na okolnosti fizičkog zlostavljanja Š.H., a na koje se tužilac poziva u žalbi nisu potvrdili navode optužnice, a ni prigovor tužioca u pogledu zaključka prvostepenog suda učinili argumentovanim. Svjedok S.K.1 koja je radila kao ljekar u navedenom vremenskom periodu, potvrdila je da je ukazala medicinsku pomoć H.. Isti je imao povrede na glavi, te ga je uputila na hirurški pregled. S.D. je čuo od H. da

ga je zlostavljao S.O., ali kako je istakao on to nije vidio svojim očima. Ni za ovaj sud nije sporno da je svjedok H. fizički zlostavljan, ali izvedeni dokazi ne pružaju valjanu osnovu za zaključak van razumne sumnje da je te radnje preduzeo O.. U tom pravcu i odbrana optuženog je kao dokaz uložila relevantnu materijalnu dokumentaciju, odnosno presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 K 005425 10 K od 28.05.2010. godine, kojom je optuženi P.R. oglašen krivim, između ostalog, i zbog toga što je fizički zlostavljao Š.H., na način da ga je tukao svuda po tijelu. H., kao svjedok u tom postupku, je izjavio da mu je R. razbio glavu, nakon čega je odveden u ambulantu da mu se ukaže ljekarska pomoć. Imajući u vidu iskaz svjedoka H., prvostepeni sud je u istom uočio kontradiktornost koja je ozbiljno dovela u pitanje pouzdanost navedenog svjedoka i dala osnova da se iskaz ne prihvati kao pouzdan i objektivan. U takvoj situaciji prvostepeni sud je zauzeo, i po ocjeni ovog suda, pravilan stav, da nije dokazano da je optuženi O. zlostavljao i povrijedio H., pa ga je zbog toga i oslobodio od optužbe. Na te okolnosti u obrazloženju, prvostepeni sud je na stranama 61 do 63 dao uvjerljive razloge koji nisu ostavili prostora za drugačiji zaključak u pogledu krivice optuženog. Obrazloženje prvostepenog suda na te okolnosti isključuje prigovor žalbe da se radi o proizvoljnosti i pogrešci prvostepenog suda prilikom utvrđivanja krivice optuženog.

Ne može se kao argumentovan prihvatiti žalbeni prigovor tužioca da je prvostepeni sud izveo pogrešan zaključak i utvrdio da nije dokazano da je optuženi O. u vrijeme i na način opisan u optužnici fizički zlostavljao E.H.1. Prvostepeni sud je dao, u obrazloženju odluke, uvjerljive i prihvatljive razloge kojima se rukovodio kada je optuženog za taj dio optužnice oslobodio od krivice. I u prvom dijelu svoje odluke prvostepeni sud se osvrnuo na validnost dokaza i dokaznu snagu istih u situacijama kada se čita iskaz svjedoka, kojeg suprotna strana nije imala mogućnost da unakrsno ispita, što je jedno od elementarnih prava koje se garantuje optuženom već spominjanom Evropskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda iz člana 6. stav 1. tačka d. Konvencije, a na koju je prvostepeni sud ukazao u odluci na više mjesta. Na ovo sud podsjeća budući da je dio iskaza saslušanih svjedoka iz istrage pročitao tokom glavnog pretresa primjenom člana 273. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i tome posvetio dovoljno pažnje, naročito na strani 11 i 12 odluke. U konkretnom slučaju pročitao je iskaz oštećenog E.H.1, jer je svjedok u međuvremenu umro. Budući da se nije raspolagalo drugim dokazima koji bi potvrdili navode iz pročitano iskaza svjedoka E.H.1, sud je pravilno zaključio da nije mogao na osnovu tako jednog provedenog dokaza zaključiti da je optuženi te radnje zlostavljanja i preduzeo. Svjedok M.Lj., koji je saslušan na okolnosti događaja u vezi E.H.1, nije potvrdio navode iz iskaza svjedoka H.1. Uostalom, Lj. nije ni bio očevidac navedenog događaja iz optužnice, nego je ispričao ono što mu je rekao Ha.1. Međutim, treba napomenuti i to da je svjedoku Lj. svjedok H.1 pričao da on zna dobro O. koji ga je maltretirao, jer je sa njim išao četiri godine u školu. Budući da je svjedok H. znatno stariji od optuženog O. očigledno je da njih dvojica nisu mogli ići zajedno u školu, o čemu prvostepeni sud govori na strani 64 odluke. Ni svjedoci Z.B. i A.Š. nisu potvrdili navode iz iskaza svjedoka E.H.1. Svjedok B. nije mogao primijetiti da li je E.H.1 imao povrede, a optuženog O. svjedok uopšte ne spominje. Svjedok A.Š., na koga se tužilac takođe poziva, u svom iskazu ne spominje ni E.H.1, a ni optuženog O.. S tim u vezi ne može se ni prihvatiti prigovor tužioca da je prvostepeni sud pogrešno zaključio da nije dokazano da je optuženi O. počinio opisane radnje iz optužnice prema oštećenom E.H.1. Svjedoci na koje se tužilac poziva u žalbi nisu potvrdili navode iz pročitano iskaza E.H.1. Kod tako oskudnog kvaliteta dokaznog materijala, prvostepeni sud

je optuženog i za tu tačku optužnice oslobodio optužbe, jer nije dokazano da je radnje izvršenja krivičnog djela preduzeo.

Ovaj sud smatra da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio sve relevantne činjenice, na osnovu kojih je izveo pravilan zaključak da nije dokazano da je optuženi počinio krivično djelo za koje se tereti, na način opisan pod tačkom III stav 9 izmijenjene optužnice od 24.02.2015. godine. Na osnovu provedenih dokaza utvrđeno je da je optuženi O. postupajući po naređenju pretpostavljenih sa drugim vojnim policajcima išao na ispomoć civilnoj policiji da zatvorene civile iz logora „Luka“ prevezu u logor „Batković“. Navedeno proizilazi iz iskaza P.N., S.P.3, C.P. i Đ.M., koji su, sem svjedoka N., takođe učestvovali u obezbjeđenju navedenog transporta civila iz „Luka“ u „Batković“. Svjedoci S.D., Mi.H., A.H., S.P., A.R. i M.P., koji su u navedenom periodu bili u grupi civila koji su prevezeni iz „Luka“ u logor „Batković“ su potvrdili da O. tokom tog transporta nikoga nije zlostavljao. Pod tačkom 140 na strani 66 i 67 odluke prvostepeni sud je izvršio pravilnu analizu utvrđenih činjenica i zaključio da nije dokazano da je optuženi O. vršio povredu Međunarodnog prava za vrijeme rata i oružanog sukoba prema civilnom stanovništvu na način da je učestvovao u organizovanom, masovnom i protivzakonitom odvođenju civila u logor „Batković“.

Optuženi O. nije preduzimao radnje kako to i prvostepeni sud navodi pod tačkama 141 i 142, strana 67 i 68 odluke, odnosno nije lišavao civilna lica slobode, ni zatvarao, ni učestvovao u organizovanju odvođenja civila u logor. Optuženi je kao pripadnik vojne policije sa drugim vojnim policajcima pomagao civilnoj policiji da konvoj sa civilnim licima bude obezbjeđen do Batkovića gdje se nalazio logor u koji su dovezeni. Treba imati u vidu da su transportovani civili već bili lišeni slobode, prije dolaska vojne policije, s ciljem da se transport obavi bezbjedno, što znači da je jedno protivpravno stanje bilo uspostavljeno i prije dolaska vojne policije. Isti se nisu ni mogli upuštati u procjenu da li je neko lice osnovano ili nije, lišeno slobode, niti su za to imali bilo kakvo ovlašćenje, nego isključivo naredbu da pomognu da navedeni transport civilnih lica bude bezbjedno obavljen. Optuženi, nesporno, nije odlučivao ni o zatvaranju civila u „Luku“, ni o njihovom transportu, ni preduzimao bilo kakve radnje koje se tiču statusa tih lica i njihovog položaja i situacije u kojoj su se našli. Radnje za koje se optuženi tereti nisu dokazane tokom dokaznog postupka, a naročito nisu dokazane radnje da je optuženi O. učestvovao u organizovanju odvođenja civila u logor. Ukoliko bi se prihvatio suprotan stav, a na koji se žalbom ukazuje, onda se s razlogom može postaviti pitanje kakva je uloga svih drugih vojnih policajaca i lica koja su učestvovala u obezbjeđivanju transporta navedenih civilnih lica.

Žalbom tužioca se, nadalje, tvrdi da je optuženi znao da je takvo zatvaranje civila protivzakonito i protivpravno međunarodnim normama. Kao što je već istaknuto, optuženi, a ni drugi pripadnici vojne policije koji su učestvovali u obezbjeđenju sprovođenja civila, nisu bili u situaciji, niti su imali bilo kakvo ovlašćenje da se upuštaju u to da li su navedena lica protivpravno zatvorena, nego je njihov zadatak isključivo bio obezbjeđenje konvoja. Teško se može prihvatiti tvrdnja tužioca da je optuženi u navedenom periodu, kao mlad momak, koji je tada imao oko dvadeset godina, imao saznanja o normama Međunarodnog prava, kako tužilac u žalbi, po ocjeni ovog suda, neosnovano tvrdi. Tvrdnja svjedoka A. R. da je sve „M.“ organizovao, nije mogla biti prihvaćena iz razloga koje je i prvostepeni sud naveo pod tačkom 140 strana 66 odluke. Takođe, žalbom se kroz druge presude Suda Bosne i Hercegovine, dokazuje da nezakonito zatvaranje civila, koji ne učestvuju u

neprijateljstvima, predstavlja kršenje pravila Međunarodnog prava iz zajedničkog člana 3. Ženevske konvencije. Pri tome se, po ocjeni ovog suda, žalbom zanemaruje da optuženi O. nije ni jednog civila zatvorio, ni lišio slobode, čak se ni optužnicom za takvu radnju ne tereti, pa ovaj sud ne vidi razloge pozivanja u žalbi na stav Suda Bosne i Hercegovine u pogledu situacija koje nisu identične, pa da bi se mogle koristiti kao ujednačavanje sudske prakse i pravilnu primjenu zakona. Ovaj sud zaključuje da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je optuženog O. oslobodio za radnje za koje se i po ovoj tački optužnice teretio, jer iste nisu dokazane.

ŽALBA TUŽIOCA U ODNOSU NA OPTUŽENOG M.T.

U pogledu optuženog M.T. zv. S., neosnovano se žalbom tužioca osporava zaključak prvostepenog suda, da nema dokaza da je optuženi T. fizički zlostavljao B.H.. Neuvjerljive su žalbene tvrdnje da je proizvoljan zaključak prvostepenog suda, da provedeni dokazi ne potvrđuju navode optužnice kojim se T. tereti za zlostavljanje svjedoka B.H.. Po ocjeni ovog suda, ne radi se o proizvoljnom zaključku prvostepenog suda, nego o nedostatku pouzdanih dokaza koji bi potvrdili radnje iz optužnice da se događaj zlostavljanja B.H. dogodio u vrijeme i na način opisan u optužnici.

Svjedoci F.H., S.H.1, M.K.1, a ni B.H. nisu sa potrebnim stepenom vjerovatnoće potvrdili navode iz optužnice, kako se žalbom tužioca suprotno, na strani 10, zadnji pasus i strani 11, prvi pasus žalbe, tvrdi. Nakon izvršene analize iskaza navedenih svjedoka i ocjene istih, a na koje se u žalbi tužilac poziva, ovaj sud zaključuje da je prvostepeni sud na pravilno činjenično utvrđenje adekvatno primijenio načelo „*in dubio pro reo*“ iz člana 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te član 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optuženog oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je navedene protivpravne radnje u odnosu na oštećenog B.H. preduzeo. U obrazloženju odluke prvostepeni sud je u pogledu te tačke optužnice dao valjane razloge na kojima je zasnovao svoje uvjerenje da optuženi te radnje nije preduzeo prema oštećenom B.H.. Pri tome, predmet analize su bili i iskazi gore navedenih svjedoka, koje tužilac u žalbi spominje, pa je ukratko i ukazano na relevantne dijelove njihovih iskaza, na temelju kojih se nije mogla utvrditi krivica optuženog T.. Takođe, sud je ukazao i na uočene razlike u iskazima saslušanih svjedoka, o čemu govori u tačkama 146, 147 i 148 odluke. I ovaj sud smatra da, nakon analize iskaza navedenih svjedoka, isti nisu potvrdili navode optužnice da je optuženi T. izvršilac navedenog krivičnog djela nad B.H.. Što se tiče svjedoka R.B., na čije svjedočenje se tužilac takođe poziva, iz njegovog iskaza proizilazi da nije izjavio da je optuženi T. imao ruku u gipsu, nego da je imao zavijenu ruku, što opet otvara pitanje identiteta optuženog, tim prije jer se ni svjedoci nisu mogli pouzdano izjasniti, ni prepoznati optuženog. I ovaj sud je svjestan situacije da su navedeni svjedoci u periodu oružanog sukoba bili u velikom strahu i većina njih pretrpila razne traume, da je kritične prilike, kako i oštećeni B.H. navodi, bio mrak, strah, ali se sve činjenice koje terete optuženog moraju utvrditi van razumne sumnje, te da ne ostavljaju mogućnosti za drugi zaključak u pogledu krivice optuženog. Imajući u vidu dokaznu snagu provedenih dokaza i stepen pouzdanosti onoga o čemu su navedeni svjedoci svjedočili, činjenicu da nisu bili neposredni očevidci, nego se oslanjali na ono šta je ko rekao i čuo vezano za događaje koji su se odigrali prilikom njihovog boravka na uređenju

borbenih položaja, pravilno je prvostepeni sud datu situaciju riješio na način na koji ga obavezuje odredba člana 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno načelo „*in dubio pro reo*“.

Žalбом tužioca se, dalje, želi ukazati na proizvoljnost zaključka prvostepenog suda u pogledu radnji izvršenja krivičnog djela za koje se optuženi T. tereti u odnosu na oštećenog M.K.1. Tužilac smatra da je zaključak prvostepenog suda da nema dokaza da je T. navedene prilike tukao M.K.1 proizvoljan, jer su, kako tužilac tvrdi, na te okolnosti saglasno svjedočili oštećeni K.1, B.H., S.H.1, te da su i iskazi R.B. i D.T.1, da je optuženi S. imao gips na ruci, takođe dokazi na te okolnosti. Na osnovu iskaza svjedoka na koje se tužilac u žalbi poziva ne može se sa sigurnošću utvrditi ko je navedene prilike udario oštećenog M.K.1. Ni oštećeni K.1 nije siguran ko ga je navedene prilike udario, s tim što on zna da je taj imao gips na ruci i da je bio sa kerom. Svjedok nije mogao prepoznati optuženog T., a i mrak je bio kada se desio navedeni događaj. Nadalje je istakao da ni sam ne zna ko ga je udario, jer su jedni govorili da je S., a drugi da je to M.. Pa i da se krug lica koja su navedene prilike udarili K.1 sveo na ta dva lica, bilo je neophodno sa sigurnošću utvrditi ko je od njih dvojice udario oštećenog K.1 lopatom u potiljačni dio glave, od kog udarca je on izgubio svijest. U pogledu toga, ovaj sud smatra da zaključak prvostepenog suda nije proizvoljan, kako se žalbom prigovara, nego radi se o nemogućnosti da se sa sigurnošću utvrdi ko je kritične večeri udario oštećenog K.1. Nema mjesta za nagađanje da li je K.1 udario S. ili M., nego se sa sigurnošću mora utvrditi krivica onoga ko je to počinio. Tvrdnje da je navedene radnje prema M.K.1 preduzeo T., ostale su na nivou indicija koje ne mogu biti osnov za pravilno i potpuno činjenično utvrđenje. Kada se spominje indicija kao početno saznanje o nekom izvršiocu određenog djela, ovaj sud smatra da je i optužnica u znatnom dijelu potvrđena na osnovu indicija. Na ovaj zaključak suda ukazuje prije svega i činjenica da je tokom trajanja dokaznog postupka izvršena korekcija optužnice i iz nje izostavljen određen dio tačaka optužnice koje su bile potvrđene, jer je već tada bilo očigledno da za iste nema dokaza. Svjedok R.B. je, kao što je i naprijed pomenuto, izjavio da je S. imao zavijenu ruku, a ne da je imao ruku u gipsu, a D.T.1 da je S. imao psa ali da je rijetko dolazio s njim na liniju, opet otvara mogućnosti nagađanja i pretpostavljanja da bi S. mogao biti lice koje je navedene prilike udarilo M.K.1. Kako se sve relevantne činjenice moraju utvrditi sa najvećim stepenom vjerovatnoće, a što je moguće samo na osnovu pouzdanih dokaza, što je izostalo u konkretnom slučaju, prvostepeni sud je optuženog T., u takvoj situaciji i po ocjeni ovog suda pravilno i za ovaj dio optužbe oslobodio.

Kada je u pitanju odluka prvostepenog suda u pogledu troškova krivičnog postupka, koja se takođe žalbom tužioca osporava, ovaj sud smatra da je u tom pogledu odluka pravilna i na zakonu zasnovana. U obrazloženju odluke, u dijelu koji se odnosi na troškove postupka, navedene su sve činjenice na koje je prvostepeni sud pravilno primijenio odredbu člana 184. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optužene oslobodio obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka, nalazeći da bi plaćanjem istih bilo dovedeno u pitanje njihovo izdržavanje, a i lica koja izdržavaju. Optuženi su porodični i imaju djecu, te iz stanja u spisu proizilazi da su u vrijeme donošenja odluke lošeg imovnog stanja, budući da su nezaposleni, te da im je i odbrana određena zbog lošeg materijalnog stanja, pa je pravilno sud odlučio da ih oslobodi obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka. Zbog toga ni žalbeni prigovor tužioca da su optuženi suprotno zakonu bili oslobođeni obaveze plaćanja troškova nije mogao biti usvojen kao osnovan. Navodi da supruga optuženog O. radi i da posjeduje nekretnine, nisu takvi po značaju da bi uticali na odluku suda u pogledu troškova postupka. Kada bi se prihvatio

prigovor tužioca kao argumentovan, to bi značilo da bi troškove trebalo da plati supruga optuženog O., jer je u radnom odnosu pa neka mu pomogne da plati. Takav stav, po ocjeni ovog suda, ne bi bio ni pravilan ni pravičan, pa nije ni moglo biti tako odlučeno. Takođe, navodi da T. i njegova supruga imaju vozilo, nisu razlozi koji ukazuju na nepravilnost prvostepene odluke u pogledu troškova, kako se žalbom neargumentovano tvrdi.

Preispitujući odluku o izrečenoj kazni u skladu sa istaknutim žalbenim osnovima, ovaj sud je zaključio da je prvostepeni sud i u tom pogledu pravilno odlučio. Prilikom odlučivanja o vrsti i visini kazne koju će izreći optuženim, sud je u skladu sa članom 41. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ (opšta pravila za odmjerenje kazne) vodio računa o svim okolnostima koje utiču da kazna bude manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti). Tako je na strani optuženih utvrdio niz olakšavajućih okolnosti i u tačkama 64 i 65, strana 35 i 36 odluke, ukazao na te okolnosti, koje su objektivno prisutne kod optuženih. Na strani optuženog O. nije utvrdio ni jednu otežavajuću okolnost, dok je na strani optuženog T., kao otežavajuću okolnost, cijenio stepen ugroženosti zaštićenog dobra, te raniju osuđivanost. I ovaj sud je uvjerenja da su te okolnosti pravilno i objektivno utvrđene, što isključuje prigovor tužioca u tom pravcu. Sve utvrđene olakšavajuće okolnosti, u njihovoj ukupnosti, mogu se cijiniti kao osobito olakšavajuće okolnosti u smislu člana 42. stav 1. tačka 2. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, kako je to pravilno cijenio i prvostepeni sud, jer te okolnosti ukazuju da se i ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja. U skladu sa tim utvrđenim okolnostima, prvostepeni sud je optuženim ublažio kaznu po visini i istu izrekao ispod propisanog minimuma od 5 (pet) godina za djela za koja su oglašeni krivim, a na osnovu člana 43. stav 1. tačka 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ. Svim utvrđenim olakšavajućim okolnostima dao je adekvatan značaj koje te okolnosti objektivno imaju, te iste nije precijenio, kako se žalbom neargumentovano tvrdi. Ne može se prihvatiti ni prigovor da su zanemarene otežavajuće okolnosti na strani optuženog T., jer visina izrečene kazne zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine ne ide u prilog navedenoj tvrdnji tužioca. O svemu tome prvostepeni sud je dao dovoljno valjanih i uvjerljivih razloga koje prihvata i ovaj sud. Izrečenim kaznama će se i po ocjeni ovog suda postići svrha kažnjavanja propisana članom 33. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ i sa aspekta generalne i sa aspekta specijalne prevencije, iz kojih razloga je i zaključeno da su izrečene kazne adekvatne, te da istaknuti prigovori tužioca ne ukazuju potrebu na povećanje izrečenih kazni.

ŽALBA B.P. BRANIOCA OPTUŽENOG A.O.

Razmatrajući žalbu B.P., branioca optuženog O. i navode u istoj, ovaj sud smatra da prilikom donošenja pobijane odluke nisu počinjene bitne povrede postupka, ni Krivičnog zakona, a ni drugi propusti na koje se žalbom na neargumentovan način želi dovesti u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane odluke.

U obrazloženju odluke dati su razlozi na osnovu kojih je sud našao za utvrđenim da je optuženi O. fizički zlostavljao R.M. na način opisan u izreci osuđujućeg dijela odluke. Iskaz oštećenog R.M. sud je detaljno analizirao i cijenio, dovodeći u vezu sa dokazom D-114, odnosno potvrdi o boravku oštećenog na obavljanju fortifikacijskih radova u vremenskom periodu od 06.08.1994. godine do 18.08.1994. godine u Brčkom, izdatoj od Ministarstva odbrane Republike Srpske, kao i fotodokumentacijom, te je utvrđeno da je

optuženi O. prema R.M. preduzeo radnje za koje je oglašen krivim. Sve navedene razloge na te okolnosti prvostepenog suda, kao pravilne, prihvata i ovaj sud.

Što se tiče iskaza svjedoka V.Š. i prigovora branioca da je prvostepeni sud propustio da cijeni iskaz tog svjedoka, prigovor u tom pravcu na način kako se to žalbom čini nije se mogao prihvatiti kao argumentovan, ni iskazom svjedoka V.Š. dovoditi u pitanje iskaz oštećenog R.M.. Svjedok R.M. svjedočenjem nije potvrdio da je svjedok V.Š. bio prisutan kada ga je O. udario u leđa i zube, kako to branilac u žalbi navodi. Svjedok M. je ispričao kako se desilo da ga O. udari, a sve vezano za situaciju kada su mu ispale cigarete HB koje je pušio. Svjedok M. nije ni govorio o tome da li je to ko vidio ili je bio tu, pa prema tome ni svjedok V.Š..

Tačno je da je na glavnom pretresu održanom 16.11.2011. godine na pitanje odbrane svjedok V.Š. rekao da nije vidio da je O. nekoga maltretirao dok su obavljali radove oko uređenja borbenih položaja. Međutim, ako navedeni svjedok nije vidio da je O. udario R.M., ne znači da se to nije desilo. Svjedok je rekao da je čuo i vidio posledice maltretiranja, da su se ljudi žalili i da je bilo nekih kome je razbijen nos i tako. Svjedok V.Š. je i sam oštećen u navedenim okolnostima prilikom kopanja rovova i na te okolnosti je i najviše ispitivan, a uzgred šta mu je poznato oko ostalih događaja iz optužnice, pa i događaj oko R.M.. Prvostepeni sud je vršio analizu iskaza svjedoka Š. u vezi slučaja kada je on zlostavljan, budući da se u postupku pojavio ne samo kao svjedok, nego i kao oštećeni. U tački optužnice vezano za oštećenog R.M., prvostepeni sud se nije bavio ocjenom iskaza V.Š., jer nije ni ponudio relevantne informacije u vezi te tačke optužnice, pa nije ni bilo nužno da to čini, te se ne može govoriti o propustu suda da cijeni iskaz V. Š., kako to branilac želi u žalbi neuvjerljivo prikazati. Što se tiče udaranja Š. od strane O., svjedok je pojasnio na glavnom pretresu da je O. udario V. dal lopatom ili rukom, ali da to V. demantuje, odnosno ne može da se sjeti. Sve navedeno od strane branioca na okolnosti iskaza svjedoka R.M. ne dovodi u pitanje pouzdanost ni objektivnost navedenog svjedoka. Treba takođe imati u vidu da je prvostepeni sud iskaz svjedoka R.M. analizirao u njegovoj cjelovitosti, pa onda cijenio njegovu pouzdanost i objektivnost, dok branilac iz cijelog iskaza navedenog svjedoka izvlači dvije rečenice izvan konteksta rečenog i dovodi u vezu sa iskazom svjedoka Š.. S tim u vezi, ovaj sud smatra da odluka, odnosno obrazloženje iste nije manjkavo sa aspekta sadržaja presude iz člana 290. stav 7. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u kom pogledu se žalbom branioca P. neosnovano prigovara. Svjedok M. je istakao da su se optuženi, njegov branilac i on sastali prije ovog suđenja u Bijeljini u cilju rješavanja određenih pitanja, pa je i tom prilikom optuženom rekao da nije trebao da ga tada udari, a što opet na izvjestan način govori o doslednosti svjedoka u pogledu bitnih činjenica. Takođe, treba imati u vidu da kredibilitet R.M. nije doveden u pitanje ni tokom unakrsnog ispitivanja od strane odbrane optuženog, niti su provođeni na te okolnosti dokazi s ciljem diskreditovanja svjedoka M. u pogledu onoga o čemu je svjedočio, te je bilo dovoljno razloga da se iskaz svjedoka prihvati kao pouzdan.

Nakon što je izvršio detaljnu analizu i ocjenu iskaza svjedoka R.M., a o čemu se govori na strani 23 i 24, tačka 40 i 41 odluke, sud je dao uvjerljive razloge u pogledu iskaza svjedoka M., cijeneći da se radi o jasnom, nedvosmislenom i doslednom svjedočenju. Za razliku od suda, branilac vrši parcijalno i izdvojeno tumačenje dijelova iskaza svjedoka, pa i iz iskaza svjedoka V.Š. i daje im smisao sa aspekta interesa odbrane, zanemarujući smisao onoga što je svjedok rekao i govorio. Istina, takvom stavu se ne može prigovoriti braniocu,

jer se radi o interesu njegovog klijenta, međutim, takav pristup analizi i ocjeni iskaza svjedoka, po ocjeni ovog suda, nije pravilan, pa prigovor branioca na te okolnosti nije ni mogao biti prihvaćen kao argumentovan. Iskazom svjedoka V.Š. i njegovoj pouzdanosti prvostepeni sud se bavio u dijelu odluke koji se odnosi na situaciju kada se svjedok Š. pojavljivao kao oštećeni i o tome govori na strani 44 i 45 odluke i daje svoje razloge. U konkretnom slučaju ne radi se o indicijama i da je na istim utvrđena krivica O. za radnje izvršenja krivičnog djela u odnosu na oštećenog R.M., nego činjenicama utvrđenim na pouzdan način na kojima je prvostepeni sud zasnovao svoje uvjerenje o krivici optuženog. Ne radi se o subjektivnom uvjerenju prvostepenog suda da je optuženi počinio krivično djelo, nego o činjenicama utvrđenim na osnovu pouzdanih dokaza o kojima je prvostepeni sud dao uvjerljive razloge.

Na neuvjerljiv način odbrana pokušava žalbom otvoriti pitanje identifikovanja optuženog od strane svjedoka R.M., te s tim u vezi osporiti i kredibilitet svjedoka. Svjedok je tokom glavnog pretresa izjavio da poznaje optuženog i da ga vidi u sudnici, pokazujući da je treći u redu među optuženim, osoba sa naočarama. Međutim, svjedok je izjavio da M. poznaje, a ime mu prije nije značilo ništa. Takođe je izjavio da M. nije znao dok nije tamo došao, misli na kopanje rovova i čuo je da je on M.. Branilac je, po ocjeni ovog suda, na strani drugoj, pod tačkom četiri žalbe, u zadnjem i predzadnjem redu pogrešno interpretirao dio iskaza svjedoka M., pa tako pokušava dovesti u pitanje kredibilitet svjedoka. Takođe ovaj sud smatra da iskazom svjedoka V.Š., nije doveden u pitanje kredibilitet svjedoka niti vjerodostojnost njegovog iskaza, kako se žalbom prigovara. Svjedok V.Š. prilikom svjedočenja nije ništa izjavio što bi bilo u suprotnosti sa iskazom R.M..

U pogledu tačke II osuđujućeg dijela odluke za optuženog O., neosnovano se žalbom prigovara da odluka u tom dijelu sadrži nedostatke koji su isticani i u pogledu tačke I osuđujućeg dijela odluke ili pak slične nedostatke. Takođe, neosnovano se prigovara da je odluka o krivici utemeljena samo na iskazu svjedoka oštećenog. Analizirajući prvostepenu odluku sa aspekta navedenih prigovora, ovaj sud je zaključio da su isti neosnovani i nisu ni jednim valjanim argumentom potkrijepljeni. Pobijana presuda ni u tom dijelu ne sadrži nedostatke koji bi dali osnova za valjan prigovor u pogledu pravilnosti i zakonitosti iste. U postupku utvrđivanja činjeničnog stanja sud je izvršio pravilnu i potpunu ocjenu, kao i analizu dokaza provedenih na okolnosti fizičkog zlostavljanja oštećenog F.K., nakon čega je pravilno i potpuno utvrdio sve pravno relevantne i odlučne činjenice koje, bezrezervno, ukazuju na krivicu optuženog O.. Fizičko zlostavljanje F.K. se desilo u vrijeme i na način opisan u izreci presude, kako je to pravilno utvrdio i prvostepeni sud i o tome dao valjane i uvjerljive razloge. Na te okolnosti saslušan je svjedok F.K., koji je na uvjerljiv način opisao događaj koji se stavlja na teret optuženom. Na te okolnosti saslušana je i svjedok M.K.2, koja je potvrdila da je optuženi sa još jednim vojnikom odveo njenog muža od kuće. Prilikom odlaska u kasarnu, s namjerom da zamoli da ga puste, sreća je optuženog te opisala navedeni susret. Izjavila je da je njen muž bio pretučen, da nije mogao da hoda, te da joj je ispričao ko ga je i na koji način tukao. Negirala je da je prijavljivala svog muža da joj psuje majku četničku. Takođe, na navedene okolnosti saslušan je i svjedok H.S., koji je u navedeno vrijeme bio zatvoren sa K., te opisao da je zatekao K. koji je izgledao jadno i izmučeno. Cijeneći provedene dokaze i poklanjajući vjeru navedenim svjedocima, prvostepeni sud je došao do činjeničnog utvrđenja na kojem je zasnovao svoje uvjerenje da je optuženi zlostavljao oštećenog civila F.K. u vrijeme i na način opisan u izreci pobijane odluke. Da li je optuženi O. po naredbi pretpostavljenih ili samoinicijativno otišao i priveo oštećenog K., irelevantno je sa aspekta radnji koje mu se stavljaju na teret, pa se ni

prigovorima branioca u pogledu zaključka prvostepenog suda na te okolnosti ne dovodi na argumentovan način pravilnost odluke u pitanje.

U konkretnom slučaju, imajući u vidu provedene dokaze na okolnosti zlostavljanja F.K., te činjenice na osnovu kojih je utvrđena krivica O., nije bilo uslova za primjenu načela „*in dubio pro reo*“ iz člana 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, na čiju primjenu se branilac neargumentovano poziva. Kod prvostepenog suda, uvažavajući razloge koje je dao u pogledu krivice optuženog, nije postojala dilema ni sumnja u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježje djela ili od kojih zavisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, pa da bi sud u takvoj situaciji riješio presudom na način koji je povoljniji za optuženog. Sve činjenice na osnovu kojih je utvrđena krivica optuženog, na pouzdan način su utvrđene, a što isključuje mogućnost primjene navedenog načela. Prvostepeni sud je u svim situacijama tokom ovog postupka vodio računa o navedenom načelu, te primijenio isto u korist optuženog i odlučivao na način koji je povoljniji za optuženog, naravno u onim situacijama kad su postojali uslovi za primjenu ovog načela.

Pogrešno branilac zaključuje da je sud teret dokazivanja prebacio na optuženog, te obavezu da optuženi dokazuje da nešto nije uradio. Ako se sagleda pobijana odluka kako u oslobađajućem, a i u osuđujućem dijelu, kao i dokazi koji su provedeni, navedena tvrdnja branioca je neosnovana. Prvostepeni sud nije ni u jednom momentu izgubio iz vida obavezu tužioca da dokazuje krivicu optuženog, iz člana 16. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine na koju je prvostepeni sud podsjetio na strani 22 odluke. Navedenu žalbenu tvrdnju branilac ne potkrepljuje ni jednim argumentom koji bi išao u prilog tvrdnji da je sud teret da se brani prebacio na optuženog, a tužioca oslobodio obaveze da dokazuje krivicu optuženog, pa navedeni prigovor branioca ovaj sud nije mogao prihvatiti kao osnovan.

Nema mjesta ni žalbenom prigovoru branioca P. da je prvostepeni sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje. Žalbom se, po ocjeni ovog suda, paušalno i neargumentovano prigovara da navedeni propusti predstavljaju bitne povrede odredaba krivičnog postupka, te da su dovele do pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Pogrešan zaključak prvostepenog suda se, po žalbi, ogleda u tome da je sud pogrešno zaključio da je optuženi O. preduzeo radnje koje su mu, izmijenjenom optužnicom, stavljene na teret. Zaključak prvostepenog suda, da je optuženi počinio krivično djelo, u vrijeme i na način opisan u izreci pobijane presude, rezultat je provedenog dokaznog postupka, i ocjene dokaza, te na osnovu toga pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja na kojem je sud zasnovao svoje uvjerenje o krivici optuženog. Takođe i one radnje za koje je optuženi O. oslobođen od optužbe, rezultat su pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, tako da prvostepeni sud svojom ocjenom dokaza i zaključkom do kojeg je došao nakon toga, nije ostavio prostora za argumentovan prigovor pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Kao žalbeni osnov, zbog kojeg se pobija prvostepena odluka, istaknut je i zbog krivičnopravne sankcije, koja je izrečena optuženom. Međutim, u pogledu tog žalbenog navoda nije naveden ni jedan argument, ni činjenica koji bi išli u prilog tog navedenog prigovora. U stvari, žalba se uopšte ne bavi tim prigovorom, sem što je isti istaknut kao žalbeni osnov. Kazna koju je sud izrekao optuženom, izrečena je u skladu sa svim olakšavajućim okolnostima koje su utvrđene na strani optuženog, prilagođena težini

krivičnog djela i svim drugim okolnostima koje je sud cijenio u skladu sa članom 41. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ. I po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je izabrao adekvatnu visinu kazne i o tome dao adekvatne razloge koji u potpunosti opravdavaju odluku suda u pogledu izrečene kazne. O izrečenoj kazni već je bilo riječi u ovoj odluci u dijelu iste gdje se na isti prigovor odgovaralo po žalbi tužioca, pa se na ovom mjestu ovaj sud više neće baviti izrečenom kaznom.

ŽALBA T.G. BRANIOCA OPTUŽENOG M.T.

Razmatrajući žalbu branioca T.G. i navode u istoj, ovaj sud je zaključio da je ista neosnovana, jer je u pogledu žalbenih osnova izostala uvjerljiva argumentacija da je prvostepena presuda donesena uz navedene povrede postupka i Krivičnog zakona, te da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Pobjana presuda i obrazloženje iste nisu ostavili prostora za osnovanost prigovora kojima se želi dovesti u pitanje pravilnost odluke kojom je optuženi M.T. zv. S. oglašen krivim da je počinio krivično djelo u vrijeme i na način opisan u izreci pobijane odluke.

Neargumentovano branilac prigovara da je izreka presude protivrječna razlozima presude, da su razlozi o odlučnim činjenicama nejasni, nedovoljni, protivrječni, te da su nepravilno primijenjene odredbe procesnog zakona, a što je uticalo na donošenje nezakonite i nepravilne presude. Analizom presude i obrazloženja iste sa aspekta istaknutih prigovora, ovaj sud zaključuje da su isti paušalni, neutemeljeni i kao takvi potpuno neosnovani, pa ih ovaj sud nije mogao ni prihvatiti. Izreka presude nije protivrječna razlozima presude kako se žalbom tvrdi, nego je ista u skladu sa obrazloženjem koje u potpunosti slijedi izreku i daje razloge kojima se prvostepeni sud rukovodio i koje je imao u vidu kada je optuženog oglasio krivim. Svi razlozi odluke su jasni, u dovoljnoj mjeri obrazloženi i činjenično pravilno utvrđeni, a o svemu tome je prvostepeni sud dao valjane i uvjerljive razloge, koji ni u jednom dijelu ne ukazuju na nepravilnost odluke, a naročito ne sa aspekta kojeg branilac u žalbi pokušava prikazati. U obrazloženju je ukazano na sve izvedene dokaze, na okolnosti događaja prilikom kojeg je E.T. zadobio povrede. Izvršena je ocjena dokaza na način propisan članom 281. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, cijeneći iste pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, pa su na takav način utvrđene odlučne činjenice, što isključuje prigovor nepravilne ocjene dokaza na koju branilac prigovara, ali neargumentovano i paušalno ukazuje. Svakom provedenom dokazu na okolnosti povređivanja E.T. sud se u dovoljnoj mjeri posvetio i za svaki dokaz dao svoju ocjenu u pogledu njegove pouzdanosti i relevantnosti, kako u pogledu dokaza koje su izveli tužilac, tako i odbrana optuženog. Na stranama od 27 do 32 odluke, sud je dao detaljno obrazloženje svih činjenica, kao i na osnovu kojih su iste utvrđene, te kojim dokazima i zašto je poklonio vjeru, a zašto je izostalo povjerenje u pogledu drugih dokaza na koje je sud ukazao. Sud se u odluci dotakao svakog provedenog dokaza, te ukazao koja činjenica je utvrđena na osnovu tog dokaza kojem je poklonio vjeru, pa za razliku od branioca ovaj sud smatra da nema nikakvih nejasnoća u pogledu toga na osnovu kojih dokaza je sud došao do zaključka u pogledu krivice optuženog. Tako sud obrazlaže zašto je prihvatio iskaz oštećenog E.T., dovodeći isti u vezu sa iskazom Lj.B., majke oštećenog, iskazima M.B.2 i D.L., te materijalnom dokumentacijom, odnosno izvještaju o povređivanju I Pješadijskog bataljona i dokumentaciji o povređivanju E.T..

U vezi sa naprijed navedenim načinom na koji je prvostepeni sud utvrdio krivicu optuženog T., ne može se prihvatiti prigovor branioca da presuda ne sadrži sve neophodno propisano članom 290. stav 7. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (sadržaj presude). Sud se u dovoljnoj mjeri bavio i dokazima odbrane, te u tačkama 54., 55. i 56., strana 30 i 31 odluke dao ocjenu dokaza odbrane, vršeći prethodnu analizu istih, te dao razloge zašto nije prihvatio tezu odbrane koja se željela svjedocima dokazati uvjerljivom, a što isključuje prigovor branioca da se sud nije dovoljno bavio dokazima odbrane. Ovaj sud zaključuje da pobijana presuda sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama, koji su detaljno i valjano obrazloženi. Izreka i obrazloženje iste ne sadrže nejasnoće ni nedorečenosti kako se žalbom ističe, niti obrazloženje sadrži bilo kakve manjkavosti na koje se, takođe, žalbom neosnovano ukazuje, a kojima se želi dati karakter bitne povrede odredaba krivičnog postupka.

Činjenično stanje na kojem je prvostepeni sud zasnovao svoje uvjerenje o krivici optuženog pravilno je i potpuno utvrđeno, a na osnovu dokaza za koje je sud smatrao da su pouzdani i relevantni, a o čemu je takođe dao uvjerljive razloge koji ukazuju na pravilnost takve odluke suda. Iako se branilac poziva i na nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, koje, na osnovu člana 299. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, postoji kad na to ukazuju nove činjenice ili novi dokazi, branilac ne navodi koje su to činjenice ili novi dokazi koji idu u prilog tvrdnji da je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno.

Prvostepeni sud je dao objašnjenje i razloge na osnovu kojih dokaza je utvrdio krivicu optuženog. Svakako u postupku utvrđivanja svih relevantnih činjenica je i iskaz svjedoka E.T., koji je cijenio kao pouzdanim. Pri tome se prvostepeni sud u dobroj mjeri oslonio na iskaz Lj.B., majke oštećenog E., a i na iskaze svjedoka M.B.2 i D.L., pripadnika vojne jedinice u kojoj je bio i optuženi. Svjedoci B.2 i L. nisu bili pripadnici interventnog voda, ali su iznijeli svoja saznanja kojima su raspolagali u vezi povređivanja E.T., što je sve sud imao u vidu prilikom utvrđivanja svih relevantnih činjenica. Takođe treba imati u vidu da kredibilitet svjedoka E.T. nije doveden u pitanje tokom unakrsnog ispitivanja, a ni svjedocima koji su saslušani na prijedlog odbrane.

Kada je u pitanju identitet optuženog T., kao lica koje je kritične prilike nanijelo povrede oštećenom T., isti je tokom postupka učinjen nespornim. Svjedok T. bio je više nego uvjerljiv da mu je optuženi S. nanio povrede, te da mu je poslije prišao ispred komande i prijetio njegovoj familiji ako on šta kaže u vezi navedenog događaja. Treba istaći da je svjedok T. i prije njegovog povređivanja, poznavao S., odnosno znao ko je lice po nadimku S., ali je to poznavanje bilo površno. Žalbom se neosnovano prigovara da je oštećeni potpuno drugačije opisao optuženog, a što ne proizilazi iz iskaza E.T.. Što se tiče opisa koji je dao za optuženog prilikom prepoznavanja, može se reći da je dao uopšten opis, kako je to zaključio i prvostepeni sud, bez nekih značajnih razlika koje bi dovele u pitanje identitet optuženog, tim prije jer je E. i prije ovog događaja, kao što je naprijed navedeno, poznavao S., tako da je njegov identitet sa sigurnošću utvrđen. Branilac žalbom neuvjerljivo želi otvoriti polemiku oko identiteta optuženog, s namjerom da se, eventualno, dovede u pitanje činjenično utvrđenje u pogledu činjenice koje lice je kritične prilike nanijelo tjelesne povrede oštećenom. Imajući u vidu provedene dokaze, žalbeni prigovori na te okolnosti su, po ocjeni ovog suda, krajnje neargumentovani i u suprotnosti sa provedenim dokazima koje je sud prihvatio kao pouzdane, pa navedeni prigovor branioca ovaj sud nije mogao prihvatiti kao argumentovan.

Branilac u žalbi polemizira oko toga šta je bilo sa mladežom na licu optuženog, te zaključuje da bi ostao ožiljak na licu optuženog da je izvršno uklanjanje mladeža medicinskim putem. Međutim, ni svjedok E. nije bio izričit da li ima ili nema mladež na licu optuženog, odnosno rekao je da misli da je optuženi imao mladež, te, koliko se sjeća, da je imao sve zube. Kao što se vidi, radi se o prisjećanju, a ne o izričitoj tvrdnji da je imao mladež, pa da se oko te činjenice otvori polemika na način na koji to branilac u žalbi čini.

Ne može se govoriti o sumnji u pogledu identiteta lica koje je nanijelo povrede oštećenom E.T.. Identitet optuženog kao lica koje je kritične prilike nanijelo povrede T., sa sigurnošću je utvrđen, o čemu je već bilo govora u ovoj odluci. Prvostepeni sud je izvršio ocjenu iskaza svih svjedoka koji su saslušani na okolnosti povređivanja E.T., te je pravilno utvrdio da je to djelo počinio optuženi. Treba imati u vidu činjenicu, o kojoj je već u prednjem dijelu ove odluke bilo riječi, da je oštećeni i prije ovog događaja iz optužnice poznao optuženog S., sa kojim nije imao nikakvih problema ranije, tako da je optuženog poznao po nadimku S. i potvrdio da ga je isti povrijedio nožem na način kako je to opisano u izreci pobijane odluke. I u pogledu prepoznavanja optuženog pomoću fotografija ovaj sud je dao svoje mišljenje u prednjem dijelu ove odluke. Identitet optuženog je utvrđen sa sigurnošću, tako da prepoznavanja u Policiji uopšte nije ni bilo, sa sigurnošću je utvrđena činjenica u pogledu identiteta optuženog, kao izvršioca navedenog krivičnog djela. T. je, između ostalog, tokom glavnog pretresa, dajući odgovor na pitanje tužioca, izjavio da vidi optuženog u sudnici, pokazujući na optuženog T.. Međutim, to nije ni tretirano kao radnja prepoznavanja, nego odgovor na jedno od mnogobrojnih pitanja koje predstavlja sastavni dio svjedočenja svjedoka T.. Prema tome, ne radi se o radnji prepoznavanja u sudnici, kako to branilac ističe, i po ocjeni ovog suda nepotrebno prigovara na neregularnost radnje prepoznavanja, mada se u stvari uopšte nije ni radila, a ni provodila radnja prepoznavanja iz člana 85. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa da bi se moglo prigovoriti na pravilnost provođenja iste. Uostalom, radnja prepoznavanja iz člana 85. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine se i ne provodi na glavnom pretresu.

Iskaz oštećenog E.T. detaljno je analiziran i posmatran u kontekstu drugih dokaza, nakon čega je prvostepeni sud zauzeo pravilan stav u pogledu pouzdanosti svjedoka T.. Ni ovaj sud ne smatra da u iskazu oštećenog T. ima nelogičnosti i protivrječnosti, koje bi objektivno dale osnova za prigovor u pogledu pouzdanosti navedenog svjedoka. Nakon što se navedeni događaj desio, oštećeni je došao do komande, iako je krvario u predjelu vrata, boreći se za život, pa nije ni za čuđenje što se svjedok ne sjeća ko je te prilike bio prisutan kod komande, imajući u vidu činjenicu da mu je život bio ugrožen. Insistirati na tome da se oštećeni sjeti ko je kritične večeri bio sa njim, u situaciji kada se borio za život i nakon proteka toliko godina, je nerealno i neobjektivno, pa prigovor branioca, na te okolnosti, nije mogao biti prihvaćen kao osnovan.

Nadalje se žalbom pokušava dovesti u pitanje kredibilitet svjedoka E.T., iako svjedok na glavnom pretresu, tokom direktnog i unakrsnog ispitivanja, nije dao povoda da se istinitost onoga o čemu je svjedočio dovodi u pitanje. Svjedočenje T. prvostepeni sud je s razlogom cijenio objektivnim, nedvosmislenim, doslednim i ničim osporenim, a što i ovaj sud prihvata kao pravilnim. Svjedok je nerado svjedočio, očigledno ne želeći da se prisjeća nemilog događaja, ali je svjedočio, kako kaže, jer su ga proganjali, pa je istovremeno i pojasnio da ga je sud proganjao, a pri tome nije spominjao ni Tužilaštvo ni Policiju, kako se

u žalbi pogrešno navodi. Na pitanje branioca optuženog svjedok T. je na glavnom pretresu odgovorio da se ne sjeća L.S. i da je sa istim razgovarao na stanici, a nije izjavio da nije bio u Beogradu, kako se opet u žalbi pogrešno interpretira iskaz E.T.. Svi razlozi koje je branilac naveo ne dovode u pitanje kredibilitet ni pouzdanost svjedoka T., tako da se i po ocjeni ovog suda mogla pokloniti vjera iskazu T. i isti koristiti u postupku utvrđivanja činjeničnog stanja, na koji način je postupio i prvostepeni sud.

Nije branilac T.G. u pravu kada tvrdi da prvostepeni sud nije dao nikakve razloge u pogledu svjedočenja O.F., D.I. i D.S., te da nije odgovorio zašto im nije poklonio vjeru u pogledu onoga o čemu su svjedočili. Na strani 31 odluke sud je dao razloge zašto iskaze navedenih svjedoka nije prihvatio, cijeneći da nemaju pobijajuću snagu, nisu precizni ni dosledni i što svjedoci nisu uvjerljivi u svom svjedočenju. Iskazi navedenih svjedoka su protivrječni i materijalnim dokazima, te da svjedoci govore o postojanju neke diverzantske grupe koja se u izvještajima o događajima za taj period nigdje ne spominje, pa takvu konstrukciju odbrane prvostepeni sud, a ni ovaj sud nije mogao prihvatiti kao uvjerljivu. Navedeni svjedoci su spominjali diverzantsku grupu u kontekstu mogućeg povređivanja T., a ni sud ne tvrdi da je neko od svjedoka tvrdio da je diverzantska grupa povrijedila T.. Upravo zbog povređivanja T. i diverzantske grupe bili su u pripravnosti, kako je svjedok D.I. istakao tokom svjedočenja.

Branilac G., po ocjeni ovog suda, pogrešno smatra da se u konkretnom slučaju radi o zamjeni identiteta u pogledu lica koje je nanijelo povrede T., pa da je trebalo primijeniti načelo „*in dubio pro reo*“. Navedena konstatacija branioca je u potpunoj suprotnosti sa iskazima svjedoka koje je sud prihvatio i utvrdio identitet optuženog, kao izvršioca navedenog krivičnog djela, van svake sumnje.

Pobijana presuda sadrži sve elemente propisane članom 290. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (sadržaj presude), a što proizilazi iz sadržaja iste, tako da se ni prigovor branioca u pogledu sadržaja presude, nakon razmatranja istog, nije mogao prihvatiti kao osnovan. U presudi je data detaljna i brižna analiza svih provedenih dokaza, te ocjena istih, pa se ne može argumentovano na te okolnosti prigovarati. Predmet analize i ocjene bili su svi provedeni dokazi, kako iskazi svjedoka, ocjena nalaza i mišljenja vještaka, kao i materijalna dokumentacija, o čemu je sud u dovoljnoj mjeri vodio računa i o istome dao valjane razloge.

Žalbom se tako prigovara i na način na koji je prvostepeni sud razmatrao prijedlog za izvođenje određenih dokaza, te branilac zaključuje da takve dileme ne smiju biti sastavni dio presude, čak i da su istinito izneseni. O navedenom, u pogledu čega se žalbom prigovara, prvostepeni sud je obrazlagao na strani 28, u tački 51 obrazloženja. Međutim, navedenim prigovorom se ne dovodi u pitanje pravilnost i zakonitost odluke, niti se navedeni prigovor može podvesti pod žalbene osnove zbog kojih se presuda može pobijati, propisane članom 296. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Navedeni prigovor branioca ima više karakter opaske u pogledu sadržaja obrazloženja, nego žalbenog osnova kojim se ukazuje na neku od povreda postupka. Predloženi dokaz, odnosno saslušanje svjedoka E.T., provedeno je u skladu sa odredbama Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tako da ovaj sud ne vidi potrebe da se dodatno bavi navedenim prigovorom branioca.

Činjenično stanje je potpuno i pravilno utvrđeno, na osnovu validnih dokaza kojima je sud raspolagao, te je utvrdio sve činjenice, kako one koje terete optuženog, tako i one koje mu idu u prilog. Na takvom činjeničnom utvrđenju prvostepeni sud je zasnovao svoje uvjerenje o krivici optuženog T. za djelo opisano u izreci osuđujućeg dijela odluke. Na pravilno činjenično utvrđenje, pravilno je primijenio odredbe preuzetog Krivičnog zakona SFRJ iz člana 142., nalazeći da je optuženi počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva u vrijeme i na način opisan u izreci pobijane odluke. S tim u vezi, ni prigovor branioca u pogledu činjeničnog utvrđenja nije potkrijepljen argumentima, jer na te okolnosti nije iznesen ni jedan argument, nego se po ocjeni ovog suda paušalno prigovara da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, te se ta tvrdnja pokušava dovesti u vezu sa pogrešnom primjenom materijalnog prava.

Što se tiče izrečene kazne, u kome pravcu se takođe prigovara, ista je pravilno odmjerenjena i izrečena u skladu sa svim utvrđenim okolnostima iz člana 41. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, koje utiču na vrstu i visinu kazne koja će se izreći. Svim utvrđenim okolnostima prvostepeni sud je dao adekvatan značaj, koje te okolnosti objektivno i imaju, pa je izabrao kaznu koja je adekvatna svim tim okolnostima, kao i posledicama koje su imale na oštećenog, budući da mu je glas trajno oštećen. Izrečenom kaznom će se postići svrha kažnjavanja propisana članom 33. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, kako sa aspekta specijalne, tako i sa aspekta generalne prevencije, a i biti satisfakcija licu na čiju štetu je djelo počinjeno.

ŽALBA OPTUŽENOG M.T.

Neosnovano se žalbom, koju je podnio optuženi M.T., prigovara da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke počinio bitne povrede odredaba postupka iz člana 297. stav 1. tačka d., i tačka k. i stava 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te da je pogrešno utvrđeno činjenično stanje iz člana 299. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Isti stav ovog suda je i u pogledu žalbenog prigovora na povredu Krivičnog zakona iz člana 298. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Kroz istaknute navode iz žalbe nisu učinjeni vjerovatnim tvrdnje da su učinjene bitne povrede postupka i Krivičnog zakona, koji su navedeni kao žalbeni osnovi zbog kojih se osporava pobijana odluka.

Tokom trajanja glavnog pretresa sva prava na odbranu optuženog, propisana odredbama Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i Evropskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, su ispoštovana, tako da ni jedno od zagantovanih prava nije uskraćeno optuženom, kako se žalbom neosnovano prigovara. Takođe, odluka se ne zasniva na dokazima na kojima se prema odredbama Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ne može zasnovati, odnosno na nezakonitim dokazima, kako dalje optuženi neargumentovano navodi. Presuda sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama i u istoj nema nejasnoća i nedorečenosti, tako da je odluka neupitna i sa aspekta tog žalbenog prigovora.

U obrazloženju odluke su navedeni dokazi na osnovu kojih je prvostepeni sud utvrdio krivicu optuženog T. za krivično djelo za koje je oglašen krivim, izvršeno na štetu E.T.. Ključni dokaz je bio svjedočenje oštećenog T., a izvedeni su i drugi dokazi koji su bili saglasni iskazu oštećenog, a o čemu je prvostepeni sud takođe dao prihvatljive razloge.

Optuženi osporava pravilnost radnje prepoznavanja izvršene u Policiji kada je oštećeni vršio prepoznavanje fotografija optuženog, te da nije procedura provedena u skladu sa članom 85. stav 3. i 4. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. O navedenom prigovoru i proceduri prepoznavanja je već bilo govora u ovoj odluci, u dijelu iste, gdje se isti prigovor razmatrao u okviru žalbe branioca optuženog T.G..

Način prepoznavanja osoba je regulisan članom 85. stav 3. i 4. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a koja procedura je provedena prilikom identifikovanja optuženog T., kao izvršioca krivičnog djela. Međutim, toj činjenici optuženi daje preveliki značaj, iako se u suštini ne radi o odlučnoj činjenici na kojoj je utvrđena krivica optuženog. Proceduri prepoznavanja i na osnovu toga utvrđenoj činjenici, ni prvostepeni sud nije dao naročiti značaj, o čemu govori u tački 56, na strani 32 odluke. Procedura prepoznavanja nije uticala na postupak utvrđivanja identiteta optuženog, jer treba imati u vidu da je oštećeni, a o čemu je bilo govora na više mjesta, i prije ovog kritičnog događaja znao ko je lice po nadimku S., iako sa istim nije imao nikakvih problema. Svjedok T. je znao, i prije kritičnog događaja iz optužnice, ko je S., ali ga je, kako svjedok navodi, površno znao, budući da sa istim nije imao nikakvih problema. Identitet optuženog je nakon svjedočenja oštećenog učinjen nespornim, a pri tome treba imati u vidu i druge dokaze provedene na te okolnosti, odnosno iskaz M.B.2 i D.L. i na njihova saznanja, na koja je prvostepeni sud ukazao na 28 i 29 strani odluke. Uvažavajući provedene dokaze, odnosno iskaze svjedoka, ne može se na argumentovan način tvrditi da je prvostepena presuda donesena uz povredu prava na odbranu i na osnovu nezakonitih dokaza, kako optuženi u žalbi tvrdi.

Prvostepeni sud se pod tačkom 51 odluke (optuženi pogrešno navodi tačkom 50) bavio iskazom oštećenog E.T., te između ostalog zaključio da je svjedok T. razjasnio sumnju u pogledu identiteta lica koje mu je nanijelo tjelesne povrede. Za prvostepeni, a i za ovaj sud, je na nespornan način utvrđen identitet optuženog, jer je oštećeni i ranije poznao ko je lice sa nadimkom S., pa je svjedok siguran da ga je S. navedene večeri povrijedio nožem na način opisan u izreci odluke. Kada je u pitanju opis koji je svjedok dao na okolnosti izgleda optuženog, već je bilo govora u dijelu ove odluke, jer se to pitanje razmatralo po žalbi branioca T.G.. Svjedok T. je tokom svjedočenja u sudnici pokazao na optuženog, kao lice koje mu je nanijelo tjelesne povrede kritične večeri. To je bio samo odgovor svjedoka na pitanje tužioca da li to lice vidi u sudnici, te u tome ovaj sud ne vidi nikakve propuste niti postupanje koje je bilo u suprotnosti sa odredbama Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer je isto rečeno u sklopu svjedočenja oštećenog, a ne kao provođenja radnje prepoznavanja, a o čemu je takođe već bilo govora u ovoj odluci.

I po ocjeni ovog suda E.T. je svjedočio objektivno, a činjenica da se najbolje nije sjetio da li je optuženi imao mladež na licu ili sve zube u navedenom periodu, na čemu se naročito žalbom branioca insistira, ni na koji način nije dovela u pitanje objektivnost i kredibilitet svjedoka. Svjedok nije bio izričit u pogledu toga da li je optuženi imao mladež, nego je rekao, koliko se sjeća, da je imao mladež i zube. Imajući u vidu navedeno ne može se argumentovano tvrditi da je izreka presude protivvrječna razlozima presude. Razlozi koje je sud u obrazloženju presude dao sadrži odgovore u pogledu svih spornih pitanja, koja su se pojavila tokom dokaznog postupka, tako da sud nije ostao nedorečen u pogledu bilo koje činjenice, pa ni identiteta optuženog.

Proizvoljan je i neuvjerljiv prigovor optuženog da je sud pogrešno utvrdio odlučne činjenice u navedenom predmetu. Optuženi zanemaruje da su se na okolnosti utvrđivanja njegove krivice za radnje za koje je oglašen krivim, provedeni i drugi dokazi, koji ukazuju jedino na njega, kao izvršioca navedenog krivičnog djela. Optuženi se u žalbi samo bavi iskazom oštećenog, koji jeste ključni dokaz, ali isti je potvrđen i kroz druge dokaze, odnosno svjedoke koji su saslušani i koji isključivo spominju S., odnosno T.M., kao izvršioca krivičnog djela za koje je oglašen krivim i ni jedno drugo lice, pa da bi se eventualno moglo doći u takvu situaciju da je greškom utvrđen identitet lica koje je nanijelo tjelesne povrede E.T.. Iskaz oštećenog T. je jedan u nizu dokaza koji je proveden na okolnosti njegovog povređivanja.

Optuženi pogrešno zaključuje da je sve što je u suprotnosti sa iskazom svjedoka oštećenog za sud nebitno. Što se tiče svjedoka O.F., kao i drugih svjedoka saslušanih na prijedlog odbrane, prvostepeni sud je na strani 31 dao razloge koji u potpunosti isključuju naprijed navedenu tvrdnju optuženog. O.F. nije bio neposredni očevidac navedenog događaja, tako da nije ni imao relevantna saznanja oko povređivanja E.T.. Svaku odlučnu činjenicu prvostepeni sud je sa sigurnošću utvrdio i dao razloge na osnovu kojeg dokaza je utvrdio tu bitnu činjenicu, tako da nije ostavljeno prostora za tvrdnju da je pogrešno utvrđena činjenica u pogledu izvršioca navedenog krivičnog djela.

Pravilno je prvostepeni sud utvrdio da je optuženi pokušao lišiti života E.T., a činjenica da nije uspio u tome i da je izostala posledica radnje u vidu lišenja života, nego sa tjelesnim povredama koje su narušile zdravlje oštećenog, ne isključuje protivpravnost navedene radnje. Treba imati u vidu da je radnja izvršenja krivičnog djela iz člana 142. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ alternativno propisana sa nizom radnji kojima navedeno djelo može biti izvršeno, tako da se ne pretpostavlja da će svaka radnja biti i dovršena, odnosno da iste mogu biti i započete i dovršene, ali da ne prouzrokuju posledice koje je izvršilac krivičnog djela želio, a što ih u takvoj situaciji čini kažnjivim. Budući da odredba člana 142. Krivičnog zakona SFRJ, Ratni zločin protiv civilnog stanovništva, sadrži niz alternativno propisanih radnji kojima se navedeno krivično djelo čini, a jedna od tih radnji je ubistvo civila, onda se podrazumijeva da i pokušaj ubistva civila predstavlja radnju izvršenja krivičnog djela iz člana 142. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, a ne kako optuženi u žalbi pogrešno smatra.

Na pravilno utvrđeno činjenično stanje, pravilno su primijenjene odredbe preuzetog Krivičnog zakona, pa se ne može osnovano prigovarati da su u postupku utvrđivanja relevantnih činjenica korišćeni nezakonito pribavljeni dokazi, kako se žalbom optuženog želi prikazati. Pretežni dio žalbe optuženog posvećen je osporavanju zakonitosti dokaza, odnosno izvršenog prepoznavanja, a u kom pravcu je i branilac G. prigovarao, mada se zakonitost dokaza nije pokušavala osporiti ni prethodnim prigovorima iz člana 233. stav 1. tačka d. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, što je istina pravo optuženog i odbrane, ali ne i obaveza da se koriste navedenim sredstvom. Na navedeno ovaj sud ukazuje iz razloga što je veći dio žalbe i optuženog T. i branioca usmjerena na osporavanje navedenog dokaza, a da se ta mogućnost nije pokušala iskoristiti i prije glavnog pretresa.

Imajući u vidu žalbene osnove zbog kojih se pobija prvostepena presuda, te prošireno dejstvo žalbe propisano članom 308. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, da žalba u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj

sankciji, ovaj sud je preispitao odluku i u tom dijelu. Ovaj sud je zaključio da je prvostepeni sud i u tom dijelu pravilno odlučio, te optuženog T. osudio na kaznu zatvora u skladu sa svim utvrđenim okolnostima iz člana 41. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, koji utiču na vrstu i visinu kazne koja će se izreći. I u pogledu izrečene kazne već je bilo govora u dijelu ove odluke gdje se razmatrala žalba i tužioca i branioca T.G. na okolnosti izrečene kazne, tako da je i u pogledu izrečene kazne ovaj sud iznio svoj stav.

Budući da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke nije počinio bitne povrede postupka, kao ni povrede Krivičnog zakona, a ni druge propuste na koje se žalbama neosnovano ukazuje, takođe ni povrede Krivičnog zakona na štetu optuženih, o čemu ovaj sud vodi računa po službenoj dužnosti, ovaj sud je žalbe tužioca, branilaca optuženih i optuženog T. odbio kao neosnovane.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude, a na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić